ஸ்ரீராமாநுஜன்-393, 394

ஆசிரியர்:
ஸ்ரீகாஞ்சீ மஹாவித்வான் P. B, அண்ணங்கராசாரியர்

தொகுதி 34 | துன்மதி ஸ்ரீ சித்திரை, வைகாசிமீ 1981 ஜூன். | பகுதி 1, 2

தேவப்பெருமாள் மஹோத்ஸவ பூர்த்திகள்



ஸ்ரீ காஞ்சீ தேவராஜப்பெருமாளுக்கு வைகாசி மாதத்தில் இரண்டு மஹோத்ஸவங்கள் நடைபெறுவது வழக்கம். ஒன்று *வையங்கண்ட வைகாசித் திருநாள் இதுதான் ப்ரஹ்மோத்ஸவமென்பது. ப்ரஹ்மோத்ஸவம் பத்து நாளைய உத்ஸவமானாலும் திருத்தேர்த் திருநாள் மூன்று நான்கு நாள் நீடிப்பதுமுண்டு. இந்த ஸம்வத்ஸரம் திருத்தேர் ஒரே நாளில் நிலை சேர்ந்துவிட்டபடியால் அடைவே திருவோணத் தினன்று அவபிரதம் நடைபெற்று மறுநாள் மாலை துவஜாவரோஹணமாயிற்று. பிறகு அச்விநீ

நக்ஷத்திரத்தில் வஸந்தோத்ஸவம் தொடக்கமாகிப் புநர்வஸுவில் அவ ப்ரதமாயிற்று. எதிர்பார்த்த மழைத் தொந்திரவு முதலியன ஒன்றுமின் றியே அழகாக உத்ஸவஸமாப்தியானது விசேஷம். ... ✻

அடியேனுடைய விலக்ஷணமான திவ்யதேசாநுபவம்

அடியேன் [பத்ராதிபன்] சில ஸம்வத்ஸரங்களாகக் கங்குலும் பக லுங்கண்டுயிலறியாமே யிருத்தலால் நெஞ்சிலோடும் அநுபவங்கள் விலக்ஷணங்களானவை. அவ்வநுபவங்களைப் பல ரஸிகர்களும் அநு பவிக்கும்படி பொறித்துவைக்க ஆசையுண்டாகிறது. திவ்யப்ரபந்த ப்ரவணர்களும் ப்ரவீணர்களும் அநுபவிப்பது.

ஆழ்வாரருளிச் செயல்கள் பெரும்பாலும் திவ்யதேசாநுபவப்ர தானங்களென்பது தெரிந்ததே. அதிலும் திருமங்கையாழ்வாருடைய திவ்யப்பிரபந்தங்கள் விசேஷித்தவை. ஒவ்வொரு திவ்ய தேசத்திற்கு ஒருபதிகம்—இரண்டு மூன்று நான்கு ஐந்து பதிகங்கள் பாடுவது முண்டு. திருநறையூர்க்கும் திருக்கண்ணபுரத்திற்கும் ஒவ்வொரு சதகம்பாடியுள் ளார் என்பதும் தெரிந்ததே. ஒரு பாசுரத்திலேயே பல திவ்ய தேசங் களை யநுபவிப்பதென்பது வெகு விலக்ஷணமான அநுபவம்.

அதைப்பற்றியே இங்கு விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ஒரு பாசுரத்தில் இரண்டு திருப்பதிகளையநுபவிப்பது விசேஷமாகக் கிடைக்கும்; பெரிய திருமொழியில் பத்தாம்பத்தின் முதற்பதிகம் ×ஒருநல் சுற்றமென்பது. இதில் ஒன்பது பாசுரங்களிலும் இரண்டு திவ்ய தேசங்களையநுபவிப்பது விலக்ஷணமானது,

"நேற்று திருநீர்மலையில் கண்டேன்; இன்று திருக்கண்ணமங்கை யில் காண்கிறேன் நேற்று திருவேங்கடத்தில் கண்டேன்; இன்று திருத்தண்காவில் காண்கிறேன்" இங்ஙனமாகவே பதிகம் முழுவதும் செல்லுகின்றது. இதன் சுவையைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச் செய்வது பரம போக்யம், அதன் ஸாரஸங்க்ரஹம் கேண்மின்; இவ் விருள்தரு மாஞாலத்தில் இவ்வாழ்வார்க்கு இருப்பு அஸஹ்யமாகித் திருநாடு செல்ல விரைவு உண்டானவளவில் எம்பெருமான் இவர்க்கு

இவ்விபூதியிலே சில திருப்பதிகளைக்காட்டி இவருடைய ஆசையை மறைத்திட, இவரும் திவ்ய தேசாநுபவத்தாலே களித்துப் போது போக்கி நின்றார். இனி, பழைய ஆசையே இவர்க்குத் தலையெடுத்தா யிற்று, அதாவது இக் கொடுவுலகத்தினின்றும் நலமந்தமில்லதோர் நாடாகிய பரமபதத்திற்குச் செல்லவேணுமென்னும் விருப்பம் கிளர்ந்தது 'எம்பெருமான் இனி நம்முடையய அபிமதத்தைத் தலைக்கட்டியல்லது நில்லான்' என்கிற நிச்சயமுந்தோன்றிற்று. பயணம் புறப்படுவதாகவே பாரிப்புக் கொண்டார். பிறந்தகத்தினின்றும் புக்ககம் புறப்படுகின்ற பெண்பிள்ளை தான் நெடுநாள் வசித்தவிடத்திலே தன்னோடு மிகவும் முகம் பழகி யிருந்த பரம ப்ரேமாஸ்பதரான சில பெண்பிள்ளைகளைச் சென்று பணித்து 'நங்காய் நான் போய் வருகிறேன், மாதே! நான் போய் வருகிறேன்' என்று சொல்லிவரச் சில குறடுகள் ஏறியிறங்குமா போலே, இவ் வாழ்வாரும் தம் புக்ககமாகிய பரமபதத்தின் பயணத்திற் குப் பூர்வாங்கமாகத் தமது மிக்க ஈடுபாட்டுக்கிடமான திருப்பதிகளிலே சொல்லிக் கொள்வதாக நுழைந்து புறப்படுகிறார் இத்திருமொழியில்*

ஒருபாசுரத்தில் மூன்று திவ்ய தேசாநுபவம்

பெரியாழ்வார் திருமொழி (2—6—2) குடந்தையும் கோட்டியூரும் பேரும் எங்குந் திரிந்து விளையாடுமென்மகன்.

ஒரு பாசுரத்தில் நான்கு திவ்ய தேசங்கள்

(பெரிய திருமொழி 8—2—3) *அருவிசோர் வேங்கடம் நீர்மலை யென்று வாய்வெருவினாள், மெய்யம் வினவி யிருக்கின்றாள், பெருகு சீர்க்கண்ணபுரமென்று பேசினாளுருகினாள்* ப்ரக்ருதம் சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளிலொன்றாகிய திருக்கண்ணபுரத்தின் அநுபவம் செல்லா நின்றது வடநாட்டுத் திருப்பதிகளில் திருவேங்கடமும், தொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகளில் திருநீர்மலையும், பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதி களில் திருமெய்யமும் விரவுகின்றது.

ஒரு பாசுரத்தில் ஐந்து திவ்ய தேசாநுபவம்

பெரிய திருமொழி 2—4—8) *இரும்பொழில் சூழ் நன்றாய புனல் நறையூர் திருவாலி குடந்தை தடந்திகழ் கோவல் நகர், ...மாமலையா

வது நீர்மலையே× (இதில்) திருநறையூர், திருவாலி, திருக்குடந்தை, திருக்கோவலூர், திருநீர்மலை—ஆக ஐந்து திருப்பதிகளின் அநுபவம்.

ஒருபாசுரத்தில் ஆறு திருப்பதிகளின் அநுபவம்

(திருக்குறுந்தாண்டகம் 19 பா.) உலகமேத்துங்கண்டியூர் அரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர்மல்லையென்று மண்டினார் உய்யலல்லால் மற்றையார்க்கு உய்யலாமே× (இப்பாசுரத்தில் சயனத் திருக்கோலத் திருப்பதிகள் காண்க.)

ஒருபாசுரத்தில் ஏழு திருப்பதிகளின் அநுபவம்

திருமழிசைப்பிரான் நான்முகன் திருவந்தாதியில் (36) ×நாகத்தணைக் குடந்தை வெஃகாத் திருவெவ்வுள், நாகத்தணையரங்கம் பேர் அன்பில், நாகத்தணைப்பாற்கடல் கிடக்குமாதி நெடுமால், அணைப்பார் கருத்தனாவான்.× திருநெடுந்தாண்டகத்தில் (8) ×நீரகத்தாய்! நெடுவரையினுச்சிமேலாய்!× என்கிற பாசுரம் திவ்யதேசமயமாயிருப்பதில் கொள்ளமாளாவின்பவெள்ளம். ... ... ✳

இனி பகவத்கதானுபவம்

கீழே திவ்யதேசாநுபவம் செய்ததுபோல விலக்ஷணமான பகவத்கதாநுபவமும் செய்யலாகிறது. ஆழ்வார்கள் திவ்யதேசாநுபவங்களில் எப்படி பழுத்தவர்களோ, அப்படியே ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாதிகளின் திவ்ய சரிதாநுபவங்களிலும் பழுத்தவர்கள். ×எண்ணெய்க்குடத்தை யுருட்டி யிளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பிக், கண்ணைப் புரட்டி விழித்துக் கழகண்டு செய்யும் பிரானே!× மச்சொடுமாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம்புக்குக், கச்சொடுபட்டைக் கிழித்துக் காம்புதுகிலவைகீறி நிச்சலும் தீமைகள் செய்வாய்× என்றிப்படி க்ருஷ்ணாவதார சரிதைகளையும், இராக்கதர் வாழிலங்கை பாழாளாகப் படைபொருதான் என்றிப்படி ஸ்ரீராமாவதார சரிதைகளையும் அளவுகடந்து அநுபவித்துள்ளார்கள். ஒருபாசுரத்தில் ஒரு சரிதை, இரண்டு மூன்று நான்கு ஐந்து ......இப்படி யநுபவித்தல் திவ்யதேச விஷயத்திற்போல சரித்ர விஷயத்திலுமுள்ளது. ஒரு சிறு வெண்பாவில் பத்துச் சரிதைகளைப் பொய்கையாழ்வார் அநுபவித்தருளி யிருப்பது பாரீர்; முதல் திருவந்தாதியில் (54)—

"அரவமடல் வேழம்ஆன் குருந்தம் புள்வாய்
குரவை குடமுலை மற்குன்றம்—கரவின்றி
விட்டிறுத்து மேய்த்தொசித்துக் கீண்டு கோத்தாடி
உண்டட் டெடுத்த செங்கணவன்."

நாலாயிரத்தினுள் இத்தகைய பாசுரம் இஃதொன்றே.

கரவு இன்றி—மறைவில்லாமல் ஸர்வலோக ப்ரஸித்தமாம்படி **அரவம்விட்டு**—காளியநாகத்தைவலியடக்கி உயிரோடு விட்டிட்டும் **அடல்வேழம் இறுத்து**—பொருவதாக வந்த குவலயாபீடமென்னும் யானையின் தந்தத்தை முறித்து அதனுயிர் தொலைத்தும், **ஆன் மேய்த்து**—பசுக்களை மேய்த்தும், **குருந்தம் ஒசித்து**—அஸுராவேசமுடைய குருந்த மரத்தை ஒடித்துப் பொகட்டும், **புள்வாய் கீண்டு**—பகாசுரனுடைய வாயைக் கிழித்தும், **குரவைகோத்து**—ராஸக்ரீடையை இடைப் பெண்களோடு கைகோத்து ஆடியும், **குடம் ஆடி**—குடங்களைக்கொண்டு கூத்தாடியும், **முலை உண்டு**—பூதனையின் முலையை அவளுடைய உயிரோடு உறிஞ்சியுண்டும், **மல் அட்டு**—கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட மல்லர்களைக் கொன்றும், **குன்றம் எடுத்து**—கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக எடுத்தும்—ஆகவிச் செயல்கள்—கண்ணபிரானது காளியமர்தனம் முதலிய அரிய செயல்களை அநுஸந்தித்த ஆழ்வார் அவற்றில் உள்குழைந்து ஈடுபட்டு மேலொன்றும் சொல்லமாட்டாமையால் ஒரு வினைமுற்றுச் சொல்லவும் மாட்டாது விட்டனர், இப்பாசுரத்தைக்கொண்டே காளமேகப் புலவர்;

உடுத்ததுவும் மேய்த்ததுவும் உம்பர்கோன் தன்னால்
எடுத்ததுவும் பள்ளிக் கிசையப்—படுத்ததுவும்
அந்நாளெறிந் ததுவும் அன்பின் இரந்ததுவும்
பொன்னு வரை யிலைகாய்பூ.''

என்று பாடினர் போலும்! ஆயின் ஆழ்வார் பாசுரத்திற்போன்று பத்துச் சரிதைகளிங்கு உணர்த்தப்படவில்லை, மூன்றும் திருவந்தாதியில் (60) 'பெற்றம்பிணை மருதம் பேய்முலை மாச்சகடம் முற்றக் காத்தூடு போய் உண்டுதைத்து' என்னும் முன்னடிகளும் இங்கு நோக்கத்தக்கன.

2

நினைவுக்கு வந்ததொன்று நவிலக் கேண்மினே. பெரியாழ்வார் திரு மொழியில்—

"ஆமையாய்க் கங்கையாய் ஆழ்கடலாய் அவனியாய் அருவரைகளாய்
நான்முகனாய் நான்மறையாய் வேள்வியாய்த் தக்கணையாய்த் தானுமானான்
சேமமுடைநாரதனார் சென்றுசென்று துதித்திறைஞ்சக் கிடந்தான்கோயில்
பூமருவிப் புள்ளினங்கள் புள்ளரையன்புகழ் குழறும் புனலரங்கமே(4—9—5)

இப்பாட்டிலநுஸந்திக்கப்பட்ட கதையை எமது தீபிகையுரையிலும் 'திவ்யப்ரபந்த பகவத் கதாம்ருதம்' என்னும் எமது தனி நூலிலும் விரித்துரைக்கக் காண்க.

கூரத்தாழ்வானுடைய திருக்கண்

பொய்கைக் கரையில் முதலைவாய்க்கோட்பட்ட கஜேந்திராழ்வானுடைய ரக்ஷணகதையை ஆழ்வார்கள் பலரும் ஆசாரியர்கள் பலரும் பேசியுள்ளார்கள். பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தரசதகத்தில்—
1. தேவீஹஸ்தாம்புஜேப்ய:, 2. அதந்த்ரிதசமூபதி, 3. யம்பச்யந் விச்வதுர்யாம், 4. ஸ்ரீரங்கேசய சரணம் மமாஸி× என்கிற நான்கு சுலோகங்களினால் விலக்ஷணமாகவே அருளிச் செய்துள்ளார். இவற்றில் ஒவ்வொரு சுலோகமும் அற்புதமானதே. ஆனாலும், இந்தச் சரிதையைப் பேசியருளின ஆழ்வானுடைய ஒரு சுலோகத்திற்கு ஈடாகாது,

பஞ்சஸ்தவங்களுள் முதல் ஸ்தவமான ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் கஜேந்த்ர ரக்ஷண விஷயமான சுலோகம் ஒன்றே;—

"விச்வம் தியைவ விரசய்ய நிசாய்ய பூயஸ்
ஸஞ்ஜஹ்ருஷஸ் ஸதி ஸமாச்ரிதவத்ஸலத்வே,
ஆஜக்முஷஸ் தவ கஜோத்தமப்ரும்ஹிதேந
பாதம் பராமம்ருசுஷோபிச கா மநீஷா."

இதில் முதல் மூன்றுபாதங்கள் இருக்கட்டும்; பிரபஞ்சங்களின் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை ஸங்கல்ப மாத்திரத்தாலே நிர்வஹித்தருளா நின்ற நீ கஜேந்த்ர ஸம்ரக்ஷணத்தை ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே நிர்வஹித்தருளமாட்டாமையில்லை; ஆயினும் வாத்ஸல்ய விசேஷத்தினாலே நேராகப் பொய்கைக்கரைக்கு எழுந்தருளிற்று அதைப்பற்றிக்

கேள்வியில்லை; கஜேந்திரனுடைய ரத்தமும் சீயும் மலிந்த பாதத்தைத் திருப்பவளத்தாலே தலைப்பை வேதுகொண்டு தடவிக்கொடுத்ததே, அது என்ன திருவுள்ளத்தினால்? என்று நான்காவது பாதத்தினால் கேட்கிறார் ஆழ்வான். என்றைக்கோ எங்கேயோ நடந்தவிதனை ஆழ்வான் எப்படி ஸாக்ஷாத்கரித்தார்? ஊனக்கண்ணை இழந்திருக்கிற ஆழ்வான் ஞானக் கண்ணாலேதான் இதனை ஸாக்ஷாத்கரித்திருக்கவேண்டும்; நடவாதத்தைப் பேசியிருக்க ப்ரஸக்தியில்லை.

இதிலிருந்து மற்றொன்றும் நினைவுக்கு வருகின்றது; அதனையுங் கேளீர்;—திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த திருவெழுகூற்றிருக்கையில்- "நாற்றிசை நடுங்க அஞ்சிறைப்பறவையேறி, நால்வாய் மும்மதத் திருசெவியொருதனி வேழத்தரந்தையை, ஒருநாளிரு நீர்மடுவுள் தீர்த்தனை, என்ற வாக்கியத்தில் கஜேந்திரரக்ஷணம் அநுஸந்திக்கப்படுகிறது' **வேழம்** என்பது கஜேந்திரம்; அதற்கு "நால்வாய் மும்மதத்திருசெவி" யென்று விசேஷணங்களிடப்பட்டிருக்கின்றன. **நால்வாய்** என்றது நாலுகின்ற (தொங்குகின்ற) வாயையுடையது என்றபடி. யானைக்கு வாய் தொங்குதல் இயல்பு, **மும்மதம்**—இரண்டு கன்னங்களிலும் குறியிலுமாக மூவிடங்களில் யானைக்கு மதப்புனல் சோரும்; **இருசெவி** இரண்டு காதுகளுடைமை (அல்லது) விசாலமான காதுகளுடைமை யானைக்கு இயற்கை. இவற்றை யிங்குச் சொல்லுவதற்குப் பிரயோஜன மென்னென்னில்? *[வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி]* "நால்வாய் மும்மதத் திருசெவி யென்றாற்போலே சொல்லுகைக்குக் கருத்தென்னென்னில், ப்ரஜைகிணற்றிலே விழுந்தெழுந்தால் காதும் கண்டவாளியும் காலும் தலையும் வடிவும் இருந்தபடிகாண்! என்பாரைப்போலே இடர்ப்பட்ட களிற்றின் அவயவங்கள் அவனுக்கு ஆகர்ஷகமாம்படியாலே சொல்லுகிறது" என்று. (அதாவது—) ஒரு குழந்தை கிணற்றில் விழுந்துபோக; அதனை யெடுத்துக்கரையிலே போட்டவர்கள் 'இவ்வழகிய குழந்தையை அநியாயமாய் இழக்கும்படி யிருந்ததே! அந்தோ! இதொரு காலழகும்! இதொருகையழகும்! இதொருதலையழகும்! இதொருமுகவழகும் என்னே என்னே! யென்று சொல்லி மாய்ந்து போவர்களாம்; அப்படியே எம்பெருமானும் யானையின் காலை முதலை வாயினின்றும் விடுத்தபின் அதனுடையவாயும் செவியும் முதலிய அவயவங்களிலே ஆழ்ந்து கரைந்தமை தோற்ற அந்த பகவத் ஸமாதியாலே யானையை வருணிக்கின்றார்.

திருப்பிரிதி—ஜோஷீமடமல்ல

திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழி தொடங்குகையில் முதற் பதிகத்தை "நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயணாவென்னும் நாமம்" என்று தலைக்கட்டி இரண்டாம் பதிகம் முதலாக திவ்ய தேசாநுபவத்தில் இழிந்து, முந்துற முன்னம் பிரிதி சென்றடை நெஞ்சே! என்று திருப்பிரிதிக்கு ஒரு பதிகம் பாடினார். இத்தலம் இமயத்திலுள்ளதாகவும் பாசுரந்தோறும் காட்டியருளினர். ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திற்கு ஸமீபத்தில் ஜோஷிமட் என்றொருதலமுள்ளது; அதுதான் பிரிதியென்பது என்று சிலருடைய கொள்கையாயிருந்தது. அறுபது ஆண்டுகட்குமுன்பு விஷ்ணுஸ்தல மஞ்ஜரி யென்றொரு புத்தகம் ஒரு பாகவதரால் வெளியிடப்பட்டிருந்தது. அதில்தான் பிரிதியாவது ஜோஷீமட் என்றிருக்கக்கண்டேன். அதில் அப்ரத்யய முண்டாக வழியில்லாமையால் ப்ரத்யய முண்டாயிற்று. அடியேன் மூன்றுவிசை ஸ்ரீபதரிகாச்ரம யாத்திரை செய்துவந்தேன். ஒரு பர்யாயத்தில் உபயவேத பாரங்கதர்களான எண்மரை உடனழைத்துக் கொண்டு சென்றிருந்தபடியால் வழி முழுவதும் வேதபாராயணமும் அருளிச்செயல் ஸேவையுமாக நிகழ்ந்தது. ஜோஷீமட் என்கிற தலத்தில் பெருமாளுக்குத் திருமஞ்சனம் செய்வித்து க்ஷீராந்நமமுது செய்வித்து 'வாலிமாவலத்தொருவனதுடல்கெட' என்கிற திருப்பிரிதிப்பதிகத்தையும் ஸேவித்தோம். அந்த யாத்திரையில் அந்வயித்தவர்களில் இப்போது உள்ளவர்கள்;— ஸ்ரீமதுபயவே ஸ்ரீபெரும்பூதூர் மணவாள (ஸாமி) திருவேங்கடாசாரியர். மாம்பள்ளம் தி. வி. பாஷ்யகாராசாரியர், திருநீர்மலை கோமடம் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் நூஜிவீடு நடாதூர் சடகோபாசாரியர் ஆகியவர்கள். இது நிற்க;

ஸ்ரீமதுபயவே புத்தூர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சந பத்ராதிப ஸ்வாமி வதரியாத்திரை செய்து வந்தபின் திருப்பிரிதி ஜோஸீமடமன்று என்பதை உபபத்திகளுடன் ஸாதிக்கக்கேட்டு அதில் நம்பிக்கையுங் கொண்டேன். அது நம்மவர்கள் ஸேவிக்கப் பெறுததும் ஸேவிக்க முடியாததுமான திவ்ய தேசம் என்றே நினைக்கிறேன். எந்த ஸ்தலத்தில் வாஸஞ்செய்பவர் 'இது பிரிதி' என்று வழங்குகிறார்களோ அதுதான் பிரிதியாகும் ப்ரீதி யென்னும் வடசொல் பிரிதியெனத் திரிந்தது என்பதாக அடியேன் அநுமானமாக எழுதிவைத்திருப்பதுண்டு.

பிறகு அதில் அடியேனுக்கே ஔசித்யம் தோன்றவில்லை. தமிழர் களும் திவ்யப்ரபந்தவித்துக்களுமானவர்களுக்கு அத்தலம் உறைவிட மாகத் தெரியவில்லை.

பெரியாழ்வாரொருவர் மட்டும் ×தங்கையை மூக்கும் தமையனைத் தலையும் என்கிற பதிகத்தினால் கண்டமென்னுங் கடிநகரைப் பாடியுள் ளார். பதரிகாச்ரம மார்க்கத்தில் தேவப்ரயாகமென்கிற க்ஷேத்திரந்தான் அதுவென்று எல்லாரும் நிர்விவாதமாக ஸேவித்து வருகிறார்கள். அந்தப் பதிகத்தில் ''நலந்திகழ் சடையான் முடிக்கொன்றை மலரும் நாரணன் பாதத்துழாயும், கலந்திழிபுனலால் புகர்படுகங்கைக் கண்ட மென்னுங் கடிநகரே'' என்கிற பாசுரம் நற்சாக்ஷியமளிக்கின்றது.

ஸ்ரீ காஞ்சீபுரியில் அட்டபுயகரத் தெம்பெருமானை மங்களாசாஸ னம் பண்ணுநின்ற திருமங்கையாழ்வார் ''செந்தமிழ்பாடுவார்தாம் வணங்கும் தேவரிவர் கொல்'' என்றருளிச்செய்தார். திருமுக மண்ட லத்தை ஸேவித்தவுடனே இவர் முதலாழ்வார்களின் மங்களாசாஸனம் பெற்றவராயிருக்கவேணுமென்று தோன்றியது போலும். அவ்வாறே கண்டமென்னுங் கடிநகர்ப் புருஷோத்தமன் திருமுகமண்டலத்தை ஸேவித்தவாறே ''இவர் ஆழ்வார் பாடல் பெற்றவராயிருக்கவேணும்'' என்று அடியேனுக்குத் தோன்றினதை அந்த தேவாலயத்தில் அதிகாரி கள் காப்பாற்றி வருகிற ''காதா''வில் பொறித்து வைத்திருக்கிறேன், ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முன்.

இந்த விண்ணப்பத்தின் முடிவாவது அடியேனுடைய ஆராய்ச்சி யில் பிரிதி என்பதை நிர்ணயிக்க முடியவில்லை என்பதே.

திவ்யதேசத் திருநாமங்களின் மாறுபாடுகள்

மலைநாட்டில்;— திருவண்பரிசாரத்தைத் திருப்பதிசார மென்பர்கள். திருவல்லவாழைத் திருவல்லாய் என்பர்கள். திருவாறன் விளையை ஆரம்முளை யென்பர்கள். பாண்டி நாட்டில் ஆழ்வார் திருநகரி நவதிருப்பதிகளில்— தென்திருப்பேரெயில்'' என்கிற முழு நாமத்தை அறிந்தவர்கள் சிலரே; திவ்யப்ரபந்தப் பதிப்புகளில்

*வெள்ளைச் சுரிசங்கு பதிகத்தில் பாசுரந்தோறும் "தென்திருப்பேரை யில்" என்று அச்சிட்டிருக்கிறார்களே யொழிய, ஒரு பாசுரத்திலும் "**பேரெயில்**" என்றில்லை.

வரகுணமங்கையை நத்தம் என்றே பெரியாரும் வழங்கி வருகிறார்கள்; வரகுணமங்கையென்றால் எங்கிருக்கிறதென்கிறார்கள். சோழநாட்டில் திருநாங்கூர்ப்பதிகளில் **திருத்தேவனார்தொகை** யைக் கீழைச்சாலை யென்றே வழங்கி வருகிறார்கள் யாவரும்.

திருக்குடந்தையைப் பற்றி ஒரு முக்கியமான ஆராய்ச்சி. வடமொழியில் **கும்பகோணம்** என்பது இது. **கோண** மென்றால் மூக்கு; குடமூக்கில் கோயிலாக்கொண்டு என்றார் பூதத்தாழ்வாரொருவர் மட்டும். மற்றை யாழ்வாரொருவரும் **குடமூக்கு** என்னவுமில்லை, கும்பகோணமென்னவுமில்லை. " குடமூக்கிலே ப்ரவஹிக்கும்" என்பது ஆசார்யஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தி, க்ஷேத்ரமாஹாத்ம்யத்தில் கும்பகோண மென்றே யுள்ளது. அத்திருநாமம் தமிழ் நூல்களிற் புகாதது என்னோ?

சோழ நாட்டில் தஞ்சையின் பரிஸரத்தில் கபிஸ்தலமென்கிற திவ்யதேசம் ப்ரஸித்தமாயுள்ளது நான்முகன் திருவந்தாதியில் (திருமழிசைப்பிரான்) "ஆற்றங்கரை கிடக்குங்கண்ணன்" என்றுள்ளதே யன்றி கபிஸ்தலமென்று ஓராழ்வார் திருவாக்கிலும் வெளிவரவில்லை. பிள்ளைப்பெருமாளியற்றிய நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியிலும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் திருவந்தாதி வியாக்கியானத்திலுமுள்ளது. அவர்கள் ஸ்வதந்த்ரமாக அருளிச்செய்யார்கள்: அப்படிக்குடத்தான் ஸன்னிதியென்கிற திருப்பேர்நகரும் ஆற்றங்கரையிலுள்ளதன்றோ?

ஸ்ரீகாஞ்சீபுரியில் நீரகம் காரகம் கார்வானம் முதலான திவ்ய தேசங்கள் 70, 80 ஸம்வத்ஸரமாக திருவூரகமென்கிற உலகளந்த பெருமாள் ஸன்னிதியில் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டுள்ளார்கள் பேரேற்று பட்டர் ஸ்வாமியால். அதற்குமுன் இவர்களை ஸேவித்தவர்களில்லை யென்கிறார்கள். இப்போதும் அர்ச்சகர் சொல்லுவதைக் கொண்டே திருநாமத்தை யறியவேணும் இவ்வாறாக, திருப்பிரிதி எவ்விடத்தில் எங்ஙனம் வழங்கப் பட்டு வருகிறதோ?

ஸ்ரீ:

கம்பர் கண்ட கண்டீரவம்

(ஸ்ரீகாஞ்சீ. அண்ணங்கராசாரியர் தொகுத்தது)

கம்பர் தமது ராமாயணத்தில் யுத்த காண்டத்தில் இரணியன் வதைப்படலமென்று ஒரு படலமிட்டு அதில் இரணியாசுரனது செய்கைகளையும் நரசிங்கப் பெருமானது பெருமைகளையும் அபூர்வமாகவும் விரிவாகவும் கூறியுள்ளார். விபீஷணாழ்வான்-இராவணனுக்கு இதமுரைக்குங்கால் 'பண்டு இரண்யாசுரன் பட்டபாடுகளைக் கேளாய்' என்று தொடங்கிக் கூறுவதாக வைத்து இப்படலத்தைச் சேர்த்துள்ளார். இதிற் காண்கிற படியே சரிதம் வரையப் படுகின்றது.

— இரணியனது தவமும் வலிமையும் —

முற்காலத்தில் இரண்யகசிபு வென்று ஓர் அசுரர்தலைவன் இருந்தனன். அவன் அரிய பெரிய தவம்புரிகையில் அதற்கு உவந்து பிரமன் ப்ரத்யக்ஷமானபொழுது வேண்டியவாறெல்லாம் வரம்வேண்டி அவற்றைப் பிரமன் கொடுக்கப்பெற்ற பின்னரே அவன் தவத்தினின்று மீண்டனன். பஞ்சபூதங்களுக்கும் தனித் தனி எவ்வளவு வலிமையுண்டோ அவ்வளவும் அவன் ஒருவனே பெற்றிருந்தான். அப்படிப்பட்ட அவனது வலிமை அரனுக்குமயனுக்கும் அளவிட்டறிந்து அழிக்கவொண்ணாததாயிருந்தது. இந்த ஓர் அண்டத்தில் மாத்திரமேயன்றி எல்லா அண்டங்களிலும் அவன் பெயர் அனைவராலும் போற்றப்பட்டு வந்தது. பூமியின் கீழே எட்டுத் திசைகளிலும் நிலைநின்று பூமிபாரத்தைத் தாங்குகின்ற ஐராவதம் முதலிய அஷ்டதிக்கஜங்களுள் எவையேனும் இரண்டைத் தனது இரண்டு கைகளாலும் வலியப் பிடித்திழுத்து அவற்றை ஒன்றோடொன்று தாக்கிவிட்டு வேடிக்கை பார்ப்பது அவன் வழக்கம். கடல்களையெல்லாம் ஒரே தாண்டாகத் தாண்டி அப்பாற் செல்லுமியல்வினன்.

அவன் நதிகளிலும் நீராடான், காளமேகத்தினின்று சொரியும் நீரிலும் குளியான்; கடல் நீரிலும் படியான்; பின்னையோ வென்னில், அண்டகோளத்தை ஒரு பக்கத்தில் துளை செய்து அதற்கப்பாலுள்ள

பெரும்புறக்கடலின் நீர் அத்துளையின் வழியாக அண்டத்தினுள்ளே பெருக அதனைக்கொண்டே நீராடுவான். இங்ஙனம் நீராடி நாகலோகத்திலே சென்று அங்குள்ள நாககன்னிகைகளோடிருந்து நற்போகங்களைப் புசித்து, தேவேந்திரலோகத்திற் பகற்காலத்தைக் கழித்து இராப்பொழுதில் பிரமலோகத்திற் கொலுவீற்றிருப்பான். சந்திரன் ஏறிச்செல்லும் விமானத்தில் தான் ஏறித் திரிந்து அவனது அதிகாரத்தைத் தான் செலுத்துவான். அங்ஙனமே ஸூர்யனது தேரில் ஏறி நின்றுகொண்டு அவனது பெரிய பதவியின் அதிகாரத்தையும் தானே செலுத்துவான். அஷ்டதிக் பாலகர்களின் இடங்களிலிருந்து அவர்களுடைய தொழில்களையெல்லாம் கைக்கொண்டு நடத்துவான். மேருமலையுச்சியில் பிரமன்போல அரசாட்சி புரிந்துகொண்டு வீற்றிருப்பான். பஞ்சபூதங்களுக்கு அதி தேவதைகளாகிய தேவர்களை அந்தந்தப் பதவியில் நின்று ஒழித்து அவர்களின் தொழில்களையும் தானே நடத்துவான்.

— இரணியனது மேம்பாடுகள் —

உலகங்களில் அவரவர்கள் வைதிகலௌகிக ஸமயங்களில் ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தியின் திருநாமங்களைக் கூறும் வழக்கத்தை அறவேயொழிக்கும்படி அச்சமுறுத்தித் தனது இரணியனென்ற பெயரையே கூறும்படி செய்து வந்தனன். அன்றியும், முனிவர் முதலியோர் யாகங்களில் மந்திரபூர்வமாகத் தேவர்களை யுத்தேசித்து இட்டு ஓமஞ்செய்கிற ஹவிர்ப்பாகங்களை யெல்லாம் தானே கைக் கொண்டு உண்பான். த்ரிமூர்த்திகளும் தம் தம் தொழில்களைச் செய்து முடிக்க மாட்டாதவர்களாய்த் தங்கள் உரிமையை விட்டொழிப்பாராயினர். யோகப் பயிற்சியில் தேர்ந்த முனிவர்களும் தம் யோகபலத்தாற் பெறும் பதவிகளைப் பெருது அவனால் இழந்து விட்டார்கள். தேவர்களும் அவனது பாதங்களை யன்றி வேறொன்றைப் பூசிக்க விரும்பாதாராயினர்.

—இரணியன் சாவா வரம் பெற்றது—

இவ்விரணியன் தனது பாதங்களைத் தரையிலே ஊன்றி வைப்பானாயின் பூமியைத் தாங்கும் ஆதிசேஷனும் மயங்கித் தளர்வான்; எழுந்து நிற்பானாயின் அண்டகோளத்தின் மேல் முகடு தலையிற்படும்படி அதுவரையிலும் உயர்வான்; இடம் விட்டுச் சஞ்சரிப்பானாயின்

தனது வலிய விசையால் பஞ்ச மஹா பூதங்களும் தன்னோடு கூடவே நிலை பெயர்ந்து வர அவற்றுடனே நடப்பான். அவன் தான் பெற்ற வரத்தினால் பெண்களாலும் ஆண்களாலும் நபும்ஸகராலும் மற்றுமெந்தப் பிராணிவர்க்கங்களாலும் உயிரில்லாதவற்றாலும், மற்றும் கண்களாற் காணப் படுங்காட்சிப் பொருள்களுள் எதனாலும், மனத்தாற் கருதப்படுங் கருத்துப் பொருள்களுள் எதனாலும் இறக்கமாட்டான். பூமியிலும் சாகமாட்டான், ஆகாயத்திலும் சாகமாட்டான். தேவர்களாவது யக்ஷர்களாவது திரிமூர்த்திகளாவது தன்னைக் கொல்லப் பெறான்; வலிமை சிறிதும் ஒடுங்கான். வீட்டினுள்ளேயும் வெளியிலேயும் சாவான். அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்களாலும் கொலையுண்ண மாட்டான். இரவிலுஞ் சாவான். பகலிலுஞ் சாவான். இங்ஙனே பலவகைகளையும் பகுத்துக் கூறிச் சாவரவரம் பெற்றிருந்தான்.

—இரணியன் தன்மகனான பிரகலாதனைப் பள்ளியிலோத விடுதல்—

இங்ஙனம் மஹா வீர சூரனான இவ்விரணியனுக்கு ப்ரஹ்லாதனெனும் பெயருடைய அருமைப் புதல்வனொருவனிருந்தான். அவன் அறிஞர்களிற் சிறந்த அறிஞன். தூயவர்களில் தலைவனான தூயவன். பகவத் பக்தர்களில் மேம்பட்ட மஹா பக்தன். பல சொல்லியென்? ஸகல ஸத்குண ஸம்பன்னன். இளையோனான அவனைத் தந்தையாகிய இரணியன் வெகு அன்போடும் ஆதரவோடும் வளர்த்து வந்து மிக்க உவப்புடனே ஒரு நன்னாளில் கல்விபயிலத் தொடங்குமாறு கட்டளையிட்டனன். உடனே அசுரகுருவை வரவழைத்து 'என் அருமைக் குழந்தைக்குக் கல்விபயில்விப்பாயாக' என்று சொல்லிக் குமாரனைக் குருவிடம் ஒப்புவித்தனன்.

—பிரகலாதன் 'ஹிரண்யாய நம:' என்னப் பொறாமை—

உடனே மைந்தனைப் பள்ளிக்கு அழைத்துச் சென்று கல்வி கற்பிக்கத் தொடங்கிய ஆசிரியன் "ஹிரண்யாய நம:" என்று முந்துறச் சொல்லி ஆரம்பம் செய்கிற வழக்கப்படி ப்ரஹ்லாதனை நோக்கிக் கட்டளையிட்டவுடனே அச்சிறுவன் தனது இரண்டு காதுகளையும் இரண்டு கைகளால் நன்றாக மூடிக்கொண்டு 'பெரியோனே! நீ சொன்னபடி சொல்வது நல்லொழுக்கமன்று, முறைக் கேடு' என்று கூறி மறுத்து, வேதாந்த விழுப்பொருளான உண்மைக் கடவுளின் திரு

நாமத்தை வெளியிட்டுக் கூறினன். திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்திரத்தை உரக்க உச்சரித்து, உள்ளெலாமுருகிக் குரல் தழுத்து உடம்பெலாம் கண்ணநீர் சோர நின்று முடி மீது அஞ்சலி செய்து ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தியானித்து உள்ளம் பூரித்திருந்தான்.

— அசுரகுரு பிரகலாதனைக் கடிந்து கூறல் —

அதுகண்டு அந்தக் குரு உள்ளமும் உடம்பும் நடுங்கப்பெற்று, 'கெடுவாய்! குருவாகிய என்னையுங் கெடுத்து மாணுக்கனுகிய உன்னையுங் கெடுத்துக்கொண்டாய். நமது பகைவர்களான அந்தத் தேவர்களும் சொல்லத்தகாததாய் என் வாயால் அநுவாதம் செய்யவும் தகாததான வொரு வார்த்தையை நீ சொல்ல மனங்கொண்டது என்னே! இது என்ன ஆச்சரியம்! இப்படியும் ஒரு காரியம் செய்து விட்டாயே! என்று பொடிந்தான்.

— பிரகலாதனுக்கும் குருவுக்கும் ஸம்பாஷணை —

பிரகலாதன்:—குருவே! என்னை நான் ஈடேறச் செய்துகொண்டேன், எனது தந்தையையும் ஈடேற்றினேன்; எனக்குக் குருவாக அமைந்த உம்மையுமீடேற்றி இவ்வுலகத்தின்கணுள்ள எல்லாவுயிர்களையுமீடேற்றத் தொடங்கி முதுவேதத்தின் ஸாரமாகிய நாராயண நாமத்தைச் சொன்னேன், இதில் என்ன குற்றம்? சொல்லும்.

குரு:—பயலே! உன் தந்தையானவர் தேவர்களனைவர்க்கும் தலைவர்களான திரிமூர்த்திகளுக்கும் தலைவர்; அவரது திருநாமத்தை மதித்திருக்கின்ற என்னிற்காட்டிலும் நீ அறிஞனோ? அடா! இப்பொழுது நீ சொன்ன பெயரை மறுபடியுஞ்சொல்லி என்னைக் கெடுக்காதேகொள்.

பிரகலாதன்:—முழுமுதற் கடவுளாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியின் திருநாமமல்லது மற்றொன்று நானறியேன். அந்தத் திருமால் எப்பொழுதும் எனது உள்ளத்துள்ளே உறைகின்றார். அவரது திருநாமத்திற்காட்டிலும் சிறந்த சொல் வேறில்லை. வேதமறிந்த முனிவர்களும் உபநிஷத்துக்களும் ஒருமுகமாகக்கொண்டாடும் தெய்வத்தின் திருநாமத்தையன்றோ நான் சொல்வது. இதனில் மிக்கதோர் திருநாமம் உலகில் உளதோ? வேதங்களைக் கொண்டும் மற்றுமுள்ள

பல்வகைச் சாதனங்களைக் கொண்டும் சித்திபெறும் மஹாத்மாக்கள் ஜபஞ்செய்யும் திருமந்திரத்தையன்றோ நான் கூறினேன்; வனங்களிலும் பெரியமலைகளிலும் வசித்துத் தவவேடம் பூண்டு முத்தியடைபவர்கள் பெறும் ஆனந்தத்தை யன்றோ நான் இத்திருநாமத்தினால் பெற்றது; இத்திருநாமத்தின் மகிமை அளவிடக்கூடியதோ? பல ஆசிரியர்களிடம் பலகால் கேட்டு உணரவேண்டிய பல நூற்பொருள்களையும் நான்கு வேதங்களின் உட்பொருள்களையும் இத்திருநாமத்தினின்றுமே உண்மைப்பத்தர்கள் உணரப் பெறுவர்கள். எனக்கும் நான்முகன் முதலிய தேவர்கட்கும் ஸர்வஜ்ஞனான தனக்கும் அறியநிலமல்லாத வைபவங்களையுடைய ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்மனத்திற் குடிகொண்டுளன்; ஆதலால் நான் மெய்ப்பொருள் கண்டவனாயினேன்; உனக்கும் இப்பொருளே காண் தஞ்சமாவது—என்று இனைய பலவுங் கூறினன்.

—பிரகலாதனை இரணியனிடம் கொண்டு சேர்த்தது—

இவ்வளவுங் கேட்ட ஆசிரியன் அச்சிறுவனுக்கு யாதொரு மறுமொழியுங் கூறமாட்டாதவனாய் மனங்கலங்கி 'இனி நான் ஈடேறும் வழி என்னே! எனக்கு அழிவுகாலம் வந்திட்டதுபோலும்' என்று சிந்தித்துக்கொண்டு ஓடிச்சென்று இரணியனிடம் சேர்ந்து கனக்கண்டவன் அதிசயங் கூறுமாறு போலக் கூறத் தொடங்கி, "மஹாப்ரபுவே! உனது மகன் நெஞ்சால் நினைத்தற்கும் வாயாற்சொல்லுதற்கும் தகாததானவற்றைச் சொல்லிக்கொண்டு கல்வி பயிலாதிருக்கின்றனன்" என்றான். அதுகேட்ட இரணியன் குருவை நோக்கி என் மகன் சொன்னவற்றைச் சொல்லாய் என்றான். அதற்குக் குரு தலைமேல் அஞ்சலி செய்துகொண்டு "நாதனே! காதுக்கு நாராசம் போன்ற அச்சொல்லை நான் உனக்குச் சொன்னால் நரகத்தையடைவேன், நாவும் வெந்து போம்" என்றான். அதுகேட்ட இரணியன் 'எனது புதல்வனை வெகு சீக்கிரமாக இங்கு அழைத்து வாருங்கள்' என்று ஏவலாளர்க்குக் கட்டளையிட, அவர்கள் ஓடிச்சென்று ப்ரஹ்லாதனிடம் தந்தை கட்டளையைத் தெரிவிக்க, உடனே அவன் தாதையிடம் வந்து வணங்கி நின்றான். அன்னவனை இரணியன் மார்பாரப் புல்கி அருகே உட்கார வைத்து, 'குழந்தாய்! உனது குரு வெறுக்கும்படி நீ ஏதோ தவறாகச் சொன்னாயாமே, அச் சொல் யாது? சொல்லு' என்றான்.

—பிரகலாதனுக்கும் இரணியனுக்கும் ஸம்பாஷணை—

ப்ரணவஸ்வரூபியாய் உலகுக்கெல்லாம் ஒப்பற்ற தனி நாயகனான கடவுளின் திருநாமமே யான் கூறியது. உபதேசமாகக் கேட்டுணர்தற்கும் சிந்தனை செய்தற்கும் பிறவித் துன்பக்கடலைக் கடத்தற்கும் மிக உரியதான இத் திருநாமத்திற் காட்டிலும் சிறந்தது வேறொன்றுமில்லையே; குரு வெறுக்கத்தக்கதொன்றும் யான் சொல்லவில்லையே.

இரணியன்:— (குரு பொய் சொல்லியிருக்க மாட்டார்; உள்ளது உள்ளபடியே கூறுமியல்பினராதலால் அவர் சொன்னதில் பொய்ம்மை ஒன்றுமிராது; குற்றமிருப்பின் தண்டிப்போம் என்று எண்ணி) குழந்தாய்! நீ சொன்ன அச்சொல்லை விளக்கமாகக் கூறுவாயாக என்றான்.

பிரகலாதன் :— அறம் பொருளின்பங்களுள் விரும்பிய பலன்களையெல்லாம் கொடுப்பதும் மோக்ஷத்தையளிப்பதுமான எம்பிரான் திருநாமமே நான் சொன்னது; அதற்குத் தான் திருவஷ்டாக்ஷர மஹா மந்த்ரமென்று பெயர். எல்லா உலகங்களிலும் சராசரப் பொருள்கள் அனைத்தின் உணர்ச்சியும் செல்லுதற்கு ஏற்ற இடமாவது அந்தத் திருவெட்டெழுத்தேயாம். சிவபிரான் நான்முகக் கடவுள் முதலாகச் சாதாரண மனிதர்களளவும் இந்தத் திருமந்திரத்தை மறந்தவர் இறந்தவரேயாவர். இதன் மகிமை பிறர்க்கு விவரித்துக் காட்டமுடியாது; நிஷ்பக்ஷபாதமாகப் பார்க்கவல்ல தெள்ளியஞானம் படைத்தவர்களே இதன் மகிமையை நன்றாகக் கண்டறிந்துள்ளார்கள். அல்லாத பிறர் சிறிதுமறியார். ஸம்ஸாரக் கடலைக் கடக்கச் சிறந்த மரக்கலமாயுள்ளதும், எல்லோர்க்கும் ஆபரணம் போலப் பொலிவு செய்வதும், மங்கலச் சொற்களுள் தலைமை பெற்றதும், உபநிஷத்துக்களின் சித்தாந்தமான தத்துவப் பொருளுமாகப் பிரசித்திபெற்ற இத் திருமந்திரத்திற் காட்டிலும் சிறந்தது வேறில்லை. உனது உயிர்க்கும் எனது உயிர்க்கும் மற்றுமெல்லாவுயிர்கட்கும் இத் திருமந்திரமே எல்லா நன்மைகளையும் விளைக்கவல்லது என்று நன்றாக ஆலோசித்தே இதனை நான் சொன்னேன் என்று வெகு கம்பீரமாகச் சொல்லி முடித்தான்.

—இரணியன் பிரகலாதனிடம் விஷ்ணு நிந்தை செய்தல்—

பிரகலாதன் இங்ஙனஞ் சொல்லக்கேட்ட இரணியன், அடா பயலே! நான் பிறந்த நாள் தொடங்கி இன்றளவும், நீ குறித்த பெய

ரைச்சொன்ன வாயையும் சிந்தித்த நெஞ்சையும் என்னுடைய ஆணை சுடுமென்பது மூவுலகிலும் ப்ரஸித்தம்; அப்படியிருக்க இந்தப் பெயரை உனக்குச் சொன்னவர் ஆர்? நீ இதனை யாருடனே கற்றுக் கொண்டாய்? மும்மூர்த்திகளும் மற்றைத் தேவர்களும் முனிவர்களும் எப்பொழுதும் சிந்திப்பது என் கழலிணையே, துதிப்பது என் பெயரே; ஆதலின் அவர்களெல்லோரும் உனக்கு இந்தப் புதிய பெயரைக் கூறுவதற்கு அஞ்சுவர்களே; பிள்ளாய்! இதனை நீ வேறு யாரிடத்து உணர்ந்தாய்? என்னோடு போர் செய்யும்பொருட்டுப் பலதரம் எதிர்த்துவந்து என் முன் நிற்க மாட்டாமல் கருடனது வேகத்தால் தப்பியோடிச் சென்று மறைந்து பாற்கடலிலே புகுந்தொளித்துக்கொண்டு இன்னமும் வெளிவராமல் உறங்குபவனாகிய விஷ்ணுவின் பெயரை உனக்கு எல்லா நன்மைகளையும் விளைவிப்பதாகக்கூறினவர் யாரோ? நம் குலத்தில் தோன்றிய எண்ணிறந்த பல பெரியோர்கள் அந்த விஷ்ணுவினால் அழிந்தவர்களாயிருக்க இதனை நீ அறிந்துவைத்தும் அவன் பெயரைச் சொல்லத்துணிந்த துர்ப்புத்திஎன்னோ? தன் இனத்திற்குப் பகையாகிய பாம்பின் பெயரை எலி பக்தியோடு கூறுவதுமுண்டோ? வலிமையிற் சிறந்த எனது உடன்பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷனை ஒரு பன்றியின் வடிவமாய்த் தோன்றிக் கொன்றவனது பெயரைப் பகர்வதற்காகவோ உன்னை நான் பிள்ளையாகப் பெற்றது?

—இரணியன் பிரகலாதனிடம் தன்பெருமை] கூறிமுடித்தல்—

எவ்வுலகங்கட்கும் எவ்வுயிர்கட்கும் நானே தலைவனாகவும் நானே எல்லாப் பொருள்களையும் படைத்துக்காத்து அழிக்கவல்லவனாகவுமிருக்க இந்த ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்தைக்கொண்டு என்னையே முழுமுதற் கடவுளாகத் துணிதலை விட்டுக் காணப்படாதானொருவனைக் கடவுளாகத்துணிய உனக்கு மனம் வந்ததே! நீ வாழக்கடவையோ? ஆதிகாலத்தில் தவமகிமையினால் விஷ்ணுவென்றும் பிரமனென்றும் சிவனென்றும் சிறந்த நிலைமையை யடைந்தவர்கள், யான் பின்பு கொடுந் தவம் புரிந்து தலைமையை யடைந்ததனால் எனது பாதுகாப்பின் கீழ் அடங்கியுள்ளார்கள். அசுரர்களாகிய நமக்கு இயற்கையிற் பகைவர்களான திருமால் முதலிய தேவர்கள் என் சிறப்பைக்கண்டு அசூயை கொண்டு என்னினுஞ் சிறப்பாக யாகமும் தவமும் செய்வாராயின் அவர்கள் என்னினும் மேம்படக் கூடுமென்றெண்ணி நான் அவர்களை

அங்ஙனஞ் செய்யவொட்டாதபடி எனது வலிமையால் தடுத்திட்டேன்; அன்றியும் அப்படிப்பட்ட சிறந்த யாகம் தவம் என்பவற்றின் தன்மையை அறியலாம்படி அவர்கள் சாஸ்த்ர விசாரஞ் செய்தலும் கூடாதென்று மறுத்திட்டேன்: ஆகவே அவர்கட்கு என்னிலும் மேம்பாடு அடைய ஒருபடியாலுமாகாது; ஆகையால் அவர்களெல்லாரும் என்னையே தங்களுக்கெல்லாம் கடவுளாகக் கொண்டு தங்கள் காரியங்களிலெல்லாம் என்னையே துதித்து வாழ்கின்றனர் காண்; பயலே! இப்போது நீ தவறு செய்ததை நான் பொறுத்தேன்; மீண்டும் இத்தன்மையனவான பயனற்ற வார்த்தைகளைச் சொல்லாதே: குருவின் கட்டளையே காக்கத்தக்கதென்று துணிந்து இனி அவரது கட்டளையின்படி கல்விபயில்வாயாக; போ,—என்று மிகுந்தகோவக்குறியுடன் சொல்லி முடித்தனன்.

—பிரகலாதன் இரணியனுக்குத் தத்துவ முணர்த்தல்—

இவ்வளவுஞ் சொல்லக்கேட்ட ப்ரஹ்லாதன் மீண்டும் தந்தையை நோக்கிச் சொல்லலுற்றான்;—அப்பா! உனக்கு நான் உணர்த்த வேண்டுவன பலவு முண்டு; கேளாய்: கல்விச் சாரமாக யான் சொல்லும் வார்த்தை சுருக்கமுடையதாயினும் பிறருடைய சாதாரணமான கல்வி ஞானம் முழுவதையும் தன் வசமாக்கவல்லது; அங்ஙனம் யான் சொல்வதைக் கேளாய். ''வித்தின்றி விளைவதொன்றில்லை'' என்னும் பழமொழி உனக்குத் தெரியாததன்றே. மூலகாரணப் பொருளாகிய கடவுளொருவரில்லாமல் பிரபஞ்சத் தோற்றம் நிகழாது காண். நீ கொண்டுள்ள விபரீத ஞானத்தை யொழித்து உண்மையை யுணர விரும்புவாயானால் தத்துவப்பொருளை உனக்குக் கையிலங்கு நெல்லிக் கனியாகக் காட்டித் தருவேன். ஆதியில் உலகங்களைப் படைத்தவனும் பிரளய காலத்தில் அவையனைத்தையும் தனது திருவயிற்றினுள்ளே அடக்கிவைத்துப் பாதுகாப்பவனும், எல்லாப் பொருளினிடத்தும் அந்தர்யாமியாய் எள்ளினுள் எண்ணெய்போல உள்ளும் புறமும் கலந்து பொருந்துபவனும் அவனே காண். வேதாந்தமாகிய உபநிஷத்துக்களில் தெளிந்து சித்தாந்தப்படுத்திக் கூறிய பரதத்துவம் அவனே காண். இத்தத்துவமுணரும் பாக்கியம் மாஞானிகட்கே உள்ளதொன்றாம். சகலப் பிரபஞ்ச வடிவமாய்ப் பரிணமித்துப் பல்வேறு வகையாகத் தோன்றினும் தனது தனி நிலைமை மாறுபடாமலே யுள்ள அக்கடவுளின் தன்மை யாவராயினும் அறியும்படி ஓரளவிற்பட்ட

தாமோ? யாகம் முதலிய கிரிகைகளும் அவற்றின் பலனும் அப்பலன்களைக் கொடுத்தருளுகிற முதற் கடவுளும் அப்பயன்களைப் பெறுகிற ஜீவனும் அவ்வெம்பெருமானது சொரூபமே. அவனது பெருமையையும் அருமையையும் எவரேனும் அறிவரேல் துன்பக்கடல் கடந்து இன்ப வீடடைவர். சேதனர்கள் செய்யும் ஒவ்வொரு ஸுக்ருதமானது ஒவ்வொரு பலனை யளிக்கக் கூடியதேயன்றி ஒன்றே எல்லாப் பலன்களையு மளிக்கக் கூடியதன்று; அப்பரமனது கருணையோவெனின் நினைத்த நினைத்த பயன்களையெல்லாம் அளிக்கவல்லது பற்பல தேவர்களை உத்தேசித்துச் செய்யும் ஹோமங்களின் முடிவில் அத்தேவர்கட்கெல்லாம் தலைவனான திருமாலைக் குறித்து "ஓம் ஸ்ரீ விஷ்ணவே ஸ்வாஹா" என்று சொல்லி ஓர் ஆகுதி செய்வர்கள்; அந்த ஆகுதி ஸகலசராசரத்துக்கும் த்ருப்தியளிக்கும் தன்மையை நோக்கி அவ்வெம்பெருமானது உண்மையை யுணரலாம்.

—பிரகலாதன் நாராயணனது பெருமையைக் கூறிமுடித்தல்—

பிரமன் முதலிய உயிர்களெல்லாம் அப்பெருமானது திருநாபிக் கமலத்தின் ஒரு பகுதியிலே தங்கும். சிந்தைக்கும் கோசரமல்லனான அத்திருமால் காண்பவர்களினுடைய கண்களினுள்ளும் மறைந்துள்ளான்; மாஞானியர்களின் மனத்தில் நிறைந்திருப்பான்; பஞ்சபூதங்களிலும் அந்தர்யாமியாய் மறைந்துள்ளான். ஸகல பிராணிகளினுடையவும் மனமொழி மெய்களிற் பொருந்தியுள்ளான்: அவனது நிலைமையை ஆலோசிக்குமிடத்து, ஓர் அக்ஷரமாகிய ஓமென்னும் பிரணவத்தில் மறைந்துள்ளான், ஸகல வேதங்களிலும் விரிந்துள்ளான் என்னத்தகும். காமம் வெகுளி முதலிய தீய குணங்களைத் தன்னடியார்க்குத் தீர்த்தருள்கின்ற அத்திருமாலினது திருநாமங்களின் மகிமையும் அவனது படைப்பமைப்புக் கெடுப்புத் தொழில்களின் திறமும் எவராலேனும் சொல்லித்தலைக் கட்டற்பாலனவோ? இங்ஙனம் ஒப்பற்ற பெருமைவாய்ந்த ஸ்ரீமந் நாராயணனை இகழ்வதனால் அந்தோ! நீபெற்றிருக்கின்ற செல்வங்களும் ஆயுளும் பெயரும் அழிவது மாத்திரமேயன்றி நிலைபெற்ற வுயிரையும் நீ யிழக்கின்றனையோ யென்று நானிரங்கி அப்பெருமானது திருநாமத்தைத் துதித்து அவனை வாழ்த்தினேன்; என்ன பிழை செய்தேன் சொல்லிக் காண் என்று கூறி முடித்தான் (பிரகலாதன்).

— இரணியன் தன்மகனைக் கொன்றிடக் கட்டளையிடுதல் —

இவை கேட்டலும் இரணியனுக்குண்டான கோபம் வருணிக்க இயலாததாயிருந்தது. எல்லாவுலகங்களும் அஞ்சும்படி யெழுந்த அக்கோவத்தின் உக்கிரத்தால் ஸூர்யன் முதலிய சோதிகளும் மேலுலகமும் சுழலலாயின; பூமியினிடங்கள் அசையலாயின; ரத்தத்தைச் சொரிந்த அவனது கண்களினின்று புகை மேலெழுந்தது; இங்ஙனம் கோபத்தின் எல்லையிலே நின்ற அவன் தனது பரிஜனங்களை நோக்கி 'இப்பாவிப் பயலுக்கு இதனைக் காட்டிலும் என்னோடு விளைக்கும் பகைமை வேறொன்று முள்ளதோ? வஞ்சனையாக என் குடலிலே ஊறியிருந்து இப்படிப்பட்ட பகைவடிவமொன்று உண்டாயிற்று; இவனதுஎண்ணத்தை இன்னமும் அறியவேண்டுவதில்லை; எனது தொன்றுதொட்ட பகைவனுன திருமாலுக்கு அன்புமிக்க தொண்டன் யானென்று கூசாது கூறுகின்ற இவனைக் கொன்றிடுங்கள்' எனக் கட்டளையிட்டனன். உடனே யமகிங்கரர்கள் போன்ற அசுரர் பலர்வந்து பிரகலாதனைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

— எவ்விதமான நலிவும் பிரகலாதனிடத்திற் பயன்படாதொழிதல் —

கோபாக்கினி சொலிக்கின்ற அஞ்சாத நோக்கை யுடையவர்களான அவ்வசுரர்கள் ஒரு யானைக் குட்டியைப் பல சிங்கக் கூட்டங்கள் வந்து சூழ்ந்து கொண்டாற்போல அப்பிரகலாதனைச் சூழ்ந்துகொண்டு அரண்மனை வாயிலின் பெரு வெளியிலே அவனைக்கொண்டு போய்ச் சேர்த்து ஆயிரக்கணக்கான மழுக்களையும் கூரிய வாட்படைகளையும் உயரவெடுத்து அவன்மீது வீசினார்கள்; உயிருடனே இவனுடலைத் தின்று விடுவோமென்று சொல்லிக்கொண்டு இடிபோல் பயங்கரமாக அதட்டினார்கள். அவர்கள் வீசியெறிந்த மழுக்களும் வாட்களும் பரம பக்தனான அவனை யாதொன்றும் செய்யமாட்டாவாயின! தாக்கவும் குத்தவும் பிளக்கவும் அவர்களெறிந்த ஆயுதங்களெல்லாம் அவனுடலிற் பட்டவளவில் முறிந்து நுண்ணிய துகள்களாயொழிந்து அவனுடம்பு முழுவதிலும் தினவு சொறிதல் போன்ற தன்மையையும் செய்யாவாயின; அங்ஙனமாக அவன் எம்பெருமானது இணைத்தாமரையடிகளையே மேன்மேலுஞ் சிந்தை செய்து கொண்டும் அவனது திருநாமத்தையும் உயர உச்சரித்துக் கொண்டும் விளங்கினன்.

— பிரகலாதனைப் பெருந்தீயினில் தள்ளுதல் —

பின்பு அவ்வசுரர்கள் இரணியனிடஞ்சென்று 'வலியோனே, எங்களிடமிருந்த சிறந்த பெரிய ஆயுதங்களெல்லாம் பொடியாய் விட்டன; அவற்றால் உன் பிள்ளையினுடம்புக்குச் சிறிது தீங்கு முண்டாகவில்லை! இனி நாங்கள் செய்யவேண்டிய செயல் யாதோ? கட்டளையிடவேணும்" என்று கூற, அது கேட்ட இரணியன் "அப் பயல் மாய மனத்தனானதலால் அம்மாயையின் வலிமைகொண்டு ஆயுதங்களைக் கட்டிவிட்டான் போலும்; இருக்கட்டும். விரைவாக நெருப்பை மூட்டி நிறைத்து அதில் அவனைத் தள்ளுங்கள்" என்றுரைத்தான்; அங்ஙனமே அவ்வசுரர்கள் நெருப்பை மூட்டுந் தொழிலிலே முயன்று நின்றார்கள். ஒரு பெருங்குழியிலே விறகுகளை மலைபோல் உயரமாக அடுக்கி, குடங் குடமாக எண்ணெயையும் வெண்ணெயையும் நெய்யையும் சொரிய, நெருப்பு வானத்தளவு மெழுந்து சொலிக்க அதில் பிரகலாதனை யெடுத்துப் போட்டார்கள். அப்போது அவன் ஹரிநாமஸங்கீர்த்தனமே செய்துகொண்டிருக்கவே அந்த நெருப்புக் குளிர நின்றது.

— அஷ்ட மகாநாகங்களும் அமுதமொழுகநின்ற அதிசயம் —

உடனே அசுரர்கள் இரணியனிடம் ஓடிச்சென்று "மகாப் பிரபுவே! உன் மைந்தனைச் சுழன்றெரிகின்ற நெருப்புமிக்க பெருங் குழியிற் பொகட்டபொழுதும் அந்த நெருப்பு அவனை எரிக்கவில்லை; இனி மற்றும் நாங்கள் செய்யத்தக்கது யாது?" என்ன, இரணியன் கோபாக்னி பொங்கி யெழுகின்ற கண்ணினனாய் "என் கட்டளைக்கு இணங்கி நடவாத அக்நிதேவனையும் கட்டிக் கொடிய சிறையில் வைத்திடுங்கள்; எனது கள்வக்குமாரனைப் பிடுங்கித்தின்னுமாறு அஷ்ட மகாநாகங்களையும் அவன்மேல் ஏவுங்கள்" என்றனன். அவ்விரணியன் நினைத்த மாத்திரத்தில் அனந்தன் முதலான அஷ்டமகாநாகங்கள் அங்கு வந்துசேர்ந்து ப்ரஹ்லாதன் மேற்பாய்ந்து தம் விஷப்பற்கள் அழுந்த ஊன்றிக் கடிக்கவும் ஸ்ரீ சேஷசயனனான ஸ்ரீமந் நாராயணனிடத்துப் பரமபக்தியே வடிவெடுத்த அச்சிறுவன் சிறிதும் வருந்திற்றிலன். பாம்புகளுக்கு வைரியாகிய கருடனும் நடுக்கமடையும்படி அந்த அஷ்டமகாநாகங்கள் பிரகலாதனைக் கடித்துப் பிடுங்கியபொழுது அவற்றின் பற்கள் வலிமை யொழிந்து ஒடிந்து உதிர்ந்தன; கடிப்பதற்காக அவை பற்களை ஊன்றவைத்த பொழுது அவற்றின் துளைகளிலிருந்தெல்லாம் விஷம் பாயாமல் அமுதத் துளிகளே ஊறி யொழுகின.

— ஐராவத யானையும் அஞ்சி விலகிச்சென்ற அதிசயம் —

அங்ஙனமாக அசுரர்கள் இரணியனிடஞ் சென்று 'பிரகலாதனுடம்பைச் சூழ்ந்துகொண்ட நாகங்கள் அவனுக்கு ஒரு தீங்கும் செய்ய மாட்டிற்றில' என்று புகலவே, திக்கஜங்களிற் சிறந்த ஐராவத யானைக்கு இவனை இரையாக இடுங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டானிரணியன். உடனே தேவேந்திரன் தன் யானையை விரைவிற் கொணர்ந்தனன். அசுரர்கள் பிரகலாதனைக் கைகளிலும் கால்களிலும் மார்பிலும் கழுத்திலும் மந்திரப்பாசங்களால் இறுகக் கட்டி அந்த யானையின் எதிரிலே போட்டார்கள். அப்பொழுது பிரகலாதன் அந்த யானையை நோக்கி 'முற்காலத்தில் உன் இனத்தவனான கஜேந்திராழ்வான் முதலையினாலிடர்ப் பட்டபோது முழுமுதற்கடவுளைக் கூவியழைக்க அப்பெருமான் வந்து இடர்தீர்த்த செய்தி உனக்குத் தெரிந்திருக்கலாமே; அப்பெருமான் காண் எனதுள்ளத்தினுள்ளே யுறைகின்றான்' என்று கூற, உடனே அந்த மதயானை தலைவணங்கி நமஸ்கரித்து அஞ்சி விலகிச் சென்றது.

— பிரகலாதன் கடல்வெள்ளத்திலே காட்சியளித்த அதிசயம் —

இச்செய்தியை அசுரர்கள் வந்து சொல்லக்கேட்ட இரணியன் மனங்கொதித்து அவ்வசுரர்களை நோக்கி 'வீரர்காள்! திருமாலை மதித்து எனது கட்டளையை அவமதித்த இந்த யானையை நீங்கள் சென்று கொல்லுங்கள்' என்று கட்டளையிட அவர்களும் அப்படியே அக்களிற்றைக் கொல்வதாக நெருங்கிய வளவிலே அது அஞ்சித் தனது தந்தத்தால் பிரகலாதனைக் கொல்ல வந்தது. அப்போது அவனது மார்பிலே அழுத்தின தந்தங்கள் நான்கும் வாழைத்தண்டுபோல் எளிதில் ஒடிந்தன. இச்செய்தியையும் அசுரர்கள் இரணியனிடஞ் சென்று அறிவித்து 'உன் மகனது உயிர் கவர்தற்கு அரிதே' என்று கூற, அதுகேட்டவிரணியன் கோடைக்காலத்துச் சூரியனிலும் உக்கிரமான கண்களையுடையனாய் 'அப்படியாயின் ஒருவராலும் அசைக்க முடியாத பெரிய மலையுடனே அவ்வஞ்ச மகனை இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு போய்க் கரை காணவொண்ணாதகடல் வெள்ளத்திலே தள்ளிவிடுங்கள்' என்று ஏவினான். இவர்களும் விரைந்து சென்று இங்ஙனமே செய்ய, அக்கடல் தானும் பிரகலாதனது பக்திப் பிரபாவத்தினால் சிறிய மடுபோன்றதாய் அவனைச் சார்த்திக்கட்டிய மலையும் சுரைக்குடுவை போன்றதாயிற்று.

ஆகவே அச்சிறுவன் கடலிலே அழியாமல் மிதந்து மேலே பொருந்தியுள்ள மலையின்மீது படுத்தபடி யிருந்தவனாய் விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம ஸங்கீர்த்தனத்தில் ஊன்றிவிட்டான். பிரளய வெள்ளத்திலே ஆலிலையின்மீது சிறு குழவியாய்ச் சயனித்த திருமால் போலக் கடல் வெள்ளத்திலே மலையின் மீது பள்ளிகொண்டு அபாய லேசமுமின்றிப் பொலிகின்ற பிரகலாதன் தலைமேல் கூப்பிய கையனாய் உறுதிநிலை தவறாத மனத்தனாய்த் திருமாலைத் துதி செய்யலுற்றான்.

— இரணியன் பிரகலாதனை விஷமூட்டி வதைக்க நினைத்தல் —

மலையோடு கட்டிக் கடலிற் பொகட்டும் பிரகலாதன் இறவாதிருத்தலையும் அவன் திருமாலைப் பலவாறு துதி செய்துகொண்டிருத்தலையும் அசுரர்கள் வந்து சொல்ல அறிந்த இரணியன் 'உடனே அவனைக் கொணர்ந்து என் முன்னே விடுங்கள். இவன்கொண்ட பைத்தியம் நீங்கும்படியான உபாயத்தைச் செய்வோம்; அதாவது கொடிய விஷத்தினாற் கொல்வோம்' என்று கொதித்துக் கூறினன்.

— பிரகலாதன் சம்மட்டியடிகளுக்குச் சலியாத தன்மை —

உடனே அசுரர்கள் பிரகலாதனுக்கு மிகக் கொடிய விஷத்தை ஊட்டினார்கள்; அதனால் அவன் சிறிதும் மயக்கமில்லாதிருந்தான். பிறகு இரணியன் கொடிய குதிரைச் சம்மட்டிகளால் அடித்துக் கொல்லும்படி ஏவினான்; அதுவுஞ் செய்து பார்த்தார்கள். எண்ணிறந்த பல்லாயிர வசுரர்கள் சம்மட்டிகளால் வீசியடித்தபோது, காண்பாரனைவரும் இனியிவன் பிழையான் என்னும்படியாகவே யிருந்தது; ஆயினும் பிரகலாதன் 'தோள்களாயிரத்தான் முடிகளாயிரத்தானை எம்பெருமான் என்னுள்ளத்துள் உறையும்போது எனக்கென்ன குறை' என்றே சிரித்துக்கொண்டு சொல்லிக்கொண்டிருந்ததனால் ஒருவகையான அபாயமு முற்றிலன்.

— பிரகலாதன் தந்தைக்குக் கூறிய நன்மொழி —

என்ன செய்தும் பிரகலாதன் இறவாததைக் கண்டு இரணியன் இந்தப் பயல் அசுரர்கட்கு உரியதொரு மாயையினால் இறவாதிருக்கைக்கு உரிய உபாயத்தை இயல்விலே உடையான் போலும்; இருக்கட்டும்; இனி இவனுயிரை யானே கவர்வேன்' என்று சொல்லிச் சீறிச்

சிவந்து உறுமிக்கொண்டு சிறுவனருகில் வந்தனன். வந்த தந்தையை மைந்தன் வணங்கி 'எந்தாய்! எனது நிலைபெற்ற வுயிரை நீ கவர்ந்து கொள்ள நினைத்தாயெனினும் இவ்வுயிர் உனது வசத்திலுள்ளதன்றே; ஸகல லோகங்களையும் ஒருங்கு படைத்தருளியவரான ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியே கொள்ளும்படி யுள்ளதன்றோ இவ்வுயிர்; எதுக்கு வீண் பிரயாஸம்?' என்றனன்.

— இரணியனுக்கும் பிரகலாதனுக்கும் ஸம்பாஷணை —

இரணியன்:—பயலே! நீ சொல்லுகிறபடி உலகங்களைப் படைத்தவர் எவர்? என் பெயரைத் துதித்துக்கொண்டு வாழ்கிற திரிமூர்த்திகளா? அல்லது என்னையே ஏத்தி யிறைஞ்சுகின்ற முனிவர்களா? அல்லது தங்களுடைமைகளையெல்லாம் எனக்குத் தோற்று இழந்த தேவர்களா? அல்லது மற்றும் யாரேனுமா? விளங்கச் சொல்லடா. அவனை நான் காணமுடியுமாகில் காட்டுதலும் செய், பார்ப்போம்.

பிரகலாதன்:—தந்தையே! உலகங்களைப் படைத்தவனும் அவ்வுலகங்களிலுள்ள பல பிராணிகளைப் படைத்தவனும் அவற்றுள் அந்தர்யாமியாய் உறைபவனும் யாவனென்னில், மலரில் மணமும் எள்ளில் எண்ணெயும் போல எங்குங் கலந்து நிறைந்திருக்கின்ற திருமாலே காண். அப்பெருமான் என் கண்களாற் காணுமாறு எங்குமிருக்கின்றான்! 'இவ்வுண்மையை உனக்கு நான் உள்ளபடியுரைத்தால் இது நிச்சயமானதென்று நீ ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றிலை; இங்ஙனம் நீ நம்பிக்கை கொள்ளாததனால், உனது சகோதரனான ஹிரண்யாக்ஷனது உயிரைக் கவர்ந்த அத் திருமால் உனது கண்களாற் காண எளியவனாவனோ?

இரணியன்:— (அது கேட்டுச் சிரித்து) பயலே! நீ சொன்னவொருவன் எப்பொருள்களிலும் உட்புகுந்து வசிக்கின்றானென்பதை நன்றாகச் சோதித்துப் பார்த்துப் பின்பு அதற்கேற்ற காரியத்தைச் செய்வேன், நீ சொன்ன அந்தத் திருடன் இந்தத் தூணினுள்ளே மறைந்து நின்றுள்ளானாயின் அவனது அந்நிலைமையை திருஷ்டாந்தப் படுத்துவாயாக.

பிரகலாதன்:—யான் சொன்ன அந்த எம்பெருமான் ஓர் அணுவை நூறு கூறாகப் பகிர்ந்த பகுப்பிலுமிருக்கிறான், மகா மேரு மலையிலு

மிருக்கிருன், இவ்விடத்துள்ள இத்தூணிலுமிருக்கிருன்; நீ அவனைக் குறித்து இகழ்ச்சியாகச் சொன்ன சொற்களிலுமிருக்கிருன்; இவ்வுண்மையை நீ விரைவில் சோதித்து அறிவாயாக.

இரணியன்:— உலகம் முழுவதிலும் வியாபித்துள்ளவனுக நீ சொல்லும் அத்திருமாலை இந்தத் தூணினிடத்தே நான் காணுமாறு நீ காட்டாமற் போவையாகுல் யானையைச் சிங்கம் கொல்வதுபோல உன்னை யானே எளிதிற் கொன்று உனது இரத்தத்தைக் குடித்து உன்னுடலையும் தின்பேன்.

பிரகலாதன்:- தந்தையே! என்னுயிர் உன்ருற் கொல்லப்படுதற்கு எளியதன்று; நான் சொன்னபடி திருமால் நீ தொட்ட இடங்களிலெல்லாம் வெளிப்பட்டுக் காணப்படாமற் போவனுயின் என்னுயிரை நானே மாய்த்துக்கொள்வேன்; அங்ஙனம் செய்யாமல் பின்பும் இவ்வுலக வாழ்க்கையை விரும்பி ஜீவித்திருப்பேனுயின் அப்பெருமானுக்கு நான் அடியவனல்லேன்.

இங்ஙனம் பிரகலாதன் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிக்கூறினது கேட்ட இரணியன் பரிஹாஸக் கருத்துடன் சிரித்துக் கோபித்து எதிரிலுள்ள ஒரு தூணிலே கனவேகமாகத் தன் கையாலறைந்தான். அங்ஙனம் அறைந்தவளவிலே அதனுள்ளே சிவந்த கண்களையுடைய சிங்கமொன்று தனது ஆரவாரத்தால் திக்குக்களைக் கிழித்து அண்டகோளத்தைப் பீறிக்கொண்டு சிரித்தது. திருமால் அங்ஙனம் சிங்க வடிவத்தோடு தூணினுள்ளே சிரித்தவுடனே பிரகலாதன் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு கூத்தாடினன்; ஆனந்தக் கண்ணீர்விட்டு அழுதனன், கீதம்பாடி ஆரவாரித்தனன்; தலைமேல் கைகூப்பினன்; கீழே விழுந்து வணங்கினன்; துள்ளித்துள்ளிக் குதித்தனன்; இனைய பலவுஞ் செய்தனன்.

இரணியனே வென்னில் அச்சிரிப்பைக் கேட்டு 'யாரடா நீ? இப்பயல் சொன்ன திருமாலோ நீ? நீ முன்பு எனக்கு அஞ்சிப்புக்கு ஒளித்துக் கொண்டிருந்த கடலில் இடம் போதாதென்று இத்தூணைத் தேடி இதனுள்ளும் ஒளித்தாயோ அடா? என்னேடு நீ போர் செய்ய வல்லையாகில் வெளிப்புறப்படடா' என்று கூசாது இகழ்ந்து கூறினன்.

— தூணினின்று திருமால் தோன்றிய அதிசயம் —

உடனே அந்தத்தூணும் பிளவுபட்டது; அவ்விடத்தினின்று சிங்கமூர்த்தியும் வெளித்தோன்றிற்று; அத்திருவுருவம் எட்டுத்திசைகளையும் அளாவி வளர்ந்தது; அண்டரண்ட பகிரண்டங்களையும் அளாவிற்று; அண்டகடாஹம் கீழும்மேலும் பீறிப் பிளந்தது. அந்த நரசிங்கமூர்த்தி வானத்தில் ஊடுருவிச்சென்ற எல்லையை அறியவல்லாரில்லை. திருவடிகள் பூமியிற்படும்படி நின்ற அச்சமயத்தில் ஸத்ய லோகத்திலிருந்த பிரமன் அப்பொழுதே அச்சிங்கப்பிரானது திரு நாபியில் தோன்றியவன் போல விளங்கினான். [பிரமன் நரசிங்கமூர்த்தியின் நாபியளவிலே நின்றனனென்ற விதனால் அப்பெருமான் மேலோங்கிச்சென்ற எல்லையின் வரையறையரிய முடியாதென்றபடி], அப்பெருமானுடைய திருக்கைகளை இத்தனையென்று கணக்கிடவல்லார் ஆருமில்லை. தன்னெதிர்ப்பட்ட அசுர சேனையிலுள்ள ஆயிரங்கோடி பேரில் ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வொருகையால் அள்ளிக் கொண்டனனாதலால் அத்திருக்கைகளை எங்ஙனே எண்ணி முடிப்பது? ஆயிரங்கோடி வெள்ளமாக எதிர்பட்ட அசுரசேனையிலுள்ள ஒவ்வொருவர்க்கும் எதிராக ஒவ்வொரு திருமுகம் ஈரிரண்டு திருக்கைகளும் அம் முகங்களிலெல்லாம் மூன்று திருக்கண்களுமாக அப்பொழுது எம்பெருமான் கொண்ட விசுவரூபம் அரியபெரிய காட்சியாக இருந்தது.

— நரசிங்கமூர்த்தியின் நிகரற்ற வாத்ஸல்யம் —

அச் சிங்கவடிவத்தின் பிடரியில் எழுந்து வளைந்து தொங்குகின்ற நீண்ட மயிர்த்தொகுதியானது பிரளய காலாக்னியின் 'ஜ்வாலைகளை வென்றிட்டது. அச்சிங்க மூர்த்தியின் உள்நின்று வெளிப்படுகிற சுவாசக் காற்றானது ஊழிக்காலத்துப் பிரசண்டமாருதத்தை வென்றிட்டது. பிரளயகாலத்தில் திருமாலின திருவயிற்றிலடங்கியிருந்த அண்டங்களும் சராசரங்களுமாகிய அனைத்தும் அதுபோலவே இப்பொழுதும் விசுவரூப நரசிங்கமூர்த்தியின் திருவயிற்றினுள்ளே அடங்கியிருந்தன. துஷ்டநிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலனத்தின் பொருட்டுத் திருவவதரித்த அந்த நரசிங்கப்பிரான் கொடிய அசுரர்களைக் கொல்பவனாகி, அங்ஙனல்லாத சாதுக்களையெல்லாம் அப்பொழுது தன் வயிற்றினுள் வைத்துத் தாய்போலப் பாதுகாத்தருள்பவனாயினன்.

— நரஹரியின் சீற்றத்தின் சிறப்பு —

அச்சிங்கப்பிரான், கொடுமையிற் பெயர்பெற்ற அசுரர்களிற் பலரைத் தனது வக்கிரதந்தங்களில் அடக்கிக்கொண்டு கடித்து உட்கொள்வன்; பூமியிலே தேய்ப்பன்; புறவண்டங்களிலே மோதுவன்; மகா மேருமலையில் தாக்குவன்; விரல்களாற் பிசைந்திடுவன்; கடல் நீரினுள்ளே ஆழ அமுக்கி மேலே குமிழியெழும்படி செய்வன்; படாமுகாக்கினியினுள்ளே இட்டுவாட்டுவன்; இருபிளவாகத்துண்டித்திடுவன்; வாட்களைப் பிடித்துக் கிழித்திடுவன்; வலியதோலை உரித்தெடுப்பன்; கண்களைத் தோண்டியெடுப்பன்; குடலைக் கைகளாற்பற்றித் துண்டிப்பன்; தனது கைந்நக சந்துகளிலே பதுங்கிய அசுரர்களை மற்றை நகங்களால் அழுத்திக்கீண்டெறிவன். அவ்வசுரர்கட்கு வாகனமாகிய யானை குதிரை முதலானவற்றைக் கடித்துத் தின்றொழிப்பன். ஸப்தஸாகரங்களையும் பருகுவன்; வானத்திலுள்ள மேகங்களை இடிகளுடனே உட்கொள்வன். ஆக இப்படியான உக்கிரத்தைக்கண்டு "இந்த நரசிங்கமூர்த்தி எவ்வகையினும் கோபம் தணியாது போலும்" என்று தரும தேவதையும் அஞ்சி நடுங்கிற்று.

— இரணியன் நரசிங்கமூர்த்தியோடு போர்புரிதல் —

அக் கோளரியுருவன், இரணியனும் அவனது புதல்வனை பிரகலாதனும் தவிர மற்ற அசுரர்களையெல்லாம் வெகு விரைவிலே கொன்று நின்றனன்; இந்நிலைமையில் இரணியன் வாளும் கேடகமுமேந்திப் பேராரவாரஞ்செய்து உதட்டை மடித்துக்கொண்டு சீறிச் சிவந்து அச்சிங்கமூர்த்தியோடு போர் செய்யுமாறு எதிரிற் சலியாது நின்றனன். அங்ஙனம் நின்றபடியைப் பிரகலாதன் நோக்கி, 'எனது அருமைத் தந்தையே! இந்த நரசிங்கமூர்த்தியின் நிலைமையைப் பார்த்தும் உன் உள்ளத்தில் சிறிதும் நல்லறிவு கொண்டனையில்லை போலும்; இப்பொழுதாகிலும் எனது திருமாலை வணங்கமாட்டாயோ? வணங்கினளவிலேயே அப்பெருமான் உனது குற்றங்களையெல்லாம் பொறுத்தருள்வான்'' என்று இதமுரைத்தனன். அதுகேட்ட இரணியன் "அடா பயலே! ஒருநொடிப் பொழுதில் இச்சிங்கத்தின் தோள்களையும் தாள்களையும் வெட்டித்தள்ளி உன்னையும் துண்டித்து, அங்ஙனம் வெற்றிதந்த எனது வாட்படையையான் வணங்குவதேயல்லாமல் பிறரை வணங்குவதென்பதுமுண்டோ?" என்று சொல்லி நகைத்தனன்.

— பகவான் இரணியனை முடித்து பக்தாநுக்ரஹம் செய்தல் —

நகைத்ததோடும் நில்லாமல் மிக்க கோபங்கொண்டு அந் நரசிங்க மூர்த்தியை எதிர்த்தற்கும் நெருங்கினன். அப்போது அத்

திருமால் மிகப் பலவான தனது கைகளினாலும் கால்களினாலும் அவ்விரணியனைச் சூழ்ந்துகட்டிப்பிடித்தனன். தனது பெரிய கைகளிலொன்றினால் அவ்விரணியனது கால்களிரண்டையும் ஒருசேரப் பிடித்துச் சுழற்றினன். அப்போது இரணியனது காதுகளிலணிந்திருந்த இரண்டு கனமகரக் குழைகளும் சிதறி நெடுந்தூரத்துக்கப்பால் சென்று விழுந்தொழிந்தன. இங்ஙனே அவனைப் படாதபாடுகள் படுத்தி மடியிடைவைத்துக் கைந்நகங்களை அவனது மார்பில் ஊன்றிய வளவிலே இரத்தவெள்ளம் அபரிமிதமாகப் பெருகிற்று. அசுரர்கோமான் தொலைந்தொழிந்தனனென்று, இதுவரையில் அவனுக்கு அஞ்சியோடியொளித்திருந்த தேவர்கள் முதலியோர் அச்சமின்றி அங்குவந்து நெருங்கிநின்று தேறித் துதித்துவணங்க, சிங்கப்பிரான் சீற்றந்தணிந்து தன் கையில் அபயமுத்திரையைக் காட்டியருள, அப்போதும் பயந்தெளியாத தேவர்கள் பெரியபிராட்டியாரை அச்சிங்கப்பிரானருகில் செல்லும்படி பிரார்த்தித்து அனுப்ப, தன்னருகில் வந்த அத்திருமகளை அருளொடு நோக்கிச் சினந்தணிந்த சிங்கப்பிரான் பரமபக்தமணியான பிரகலாதனைப் பேரன்போடு கடாக்ஷித்தருளி "உனது தந்தையை உனது முன்னிலையிலே யான் உடம்பைப் பிளந்தளைந்துகொள்ளவும் மனந்தளராமல் என்னிடத்தே அன்பைச் செலுத்தியிருக்கின்ற உனக்கு யான் என்னவுதவி செய்வேன்!; உனக்குச்செய்ய வேண்டிய உதவி ஏதேனுமுளதாயின் சங்கோசமின்றி விரைவிற் சொல்வாய்" என்று கூறியருள; அதற்குப் பிரகலாதன் "திருமாலே! உனது திருவருளால் யான்பெற்ற நன்மைகளோ எல்லையிலாதன; இன்னமும் யான் பெறவேண்டிய நன்மை ஒன்றுளதோ? உள்ளதாயின், யான் ஒரு புழுவின் சன்மத்தைப்பெற்றாலும் நின்பக்கல் பக்தி குன்றாதிருக்கப் பெறுதலே யான்வேண்டும் வரமாம்' என்று கூற, திருவுள்ள மிரங்கிய திருமால், 'அன்பர்தலைவ! பஞ்ச பூதங்களெல்லாமழிந்தாலும் அழியாமல் நீ என்னைப்போல எக்காலத்திலுமுள்ளவனாவாய்; எக்காலத்தும் மாறாது வளருமன்புடையையாவாய்' என்று வரமளித்து, தேவர்களை நோக்கிப் பிரகலாதனுக்கு முடிசூட்ட முயலுமாறு நியமித்து அந்தர்த்தானமடைந்தனன். தேவர்களும் அக்கட்டளையின்படியே முடிசூட்ட, பிரகலாதன் அரசர்க்குமரசனாய் மூவுலகங்களையும் தன்வசத்திற்கொண்டு இனிது வாழ்ந்து வந்தனன்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் வைபவம்

தெருளுற்ற வாழ்வார்கள் சீர்மை யறிவாரார்×
அருளிச் செயலறி வாரார்—அருள்பெற்ற
நாத முனிமுதலாம் நந்தேசிகரை யல்லால்×
பேதைமனமே யுண்டோ பேசு.

×ஆழ்வார்களையும் அருளிச்செயல்களையும் என்கிற கீழ்ப் பாட்டில் ஸஹவாஸ யோக்யரல்லாதாராகக் கழிக்கப்பட்டபாவிகள் வைஷ்ணவர்கள் போலக் காணப்படினும் அவர்கள் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் முதலான நம் பூருவாசாரியர்களின் பரம்பரையில் படிந்தவர்களல்லர். எங்கிருந்தோ வந்து புகுந்தவர்கள் என்று காட்டுதற்காக இப்பாசுர மருளிச் செய்யப்பட்டதென்க.

×நாதோபஜ்ஞம் ப்ரவ்ருத்தம்.........தர்சநம் ந:× என்று வேதாந்தவாரியரும் ×அருள்பெற்ற நாதமுனி முதலாம் நந்தேசிகரையல்லால் பேதைமனமே யுண்டோ பேசு× என்று மணவாள மாமுனிகளும் அருளிச்செய்தபடியே நம்முடைய தர்சநம் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளையே தலைவராகக் கொண்டது. இவர், வீரநாராயணபுர மென்கிற காட்டுமன்னார் ஸன்னிதியில் ஆனிமாதம் அநூராதா நக்ஷத்திரத்தில் ஈச்வரமுநிகளுக்குத் திருக்குமாரராய்த் திருவவதரித்து, காலங்களில் சௌளம் உபநயநம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெற்று வேதவேதாங்கங்களையும் ஸாமாந்ய சாஸ்த்ர அத்யாத்ம சாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்து மஹாவித்வானாக எழுந்தருளியிருந்தார். இவருடைய திருக்குமாரரது திருநாமம் ஈச்வர பட்டாழ்வான். அவருடைய திருக்குமாரரே ஆளவந்தார்.

ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் தம் இருப்பிடந்தன்னில் மன்னனாரென்கிற எம்பெருமானுக்கு ஸகலவிதமான கைங்கரியங்களையும் செய்துகொண்டு வாழ்ந்தருளுங் காலத்தில் வடநாட்டுத் திருப்பதிகளையெல்லாம் ஸேவிக்க ஆவல்கொண்டு மன்னனார் திருவடிகளிலே நியமனம் பெற்று ஸபரிவாரராய்ப் புறப்பட்டு வடக்கே ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கையில் தம் இருப்பிடத்திற்கே மீண்டெழுந்தருளும்படி எம்பெருமான் நியமித்தருளினபடியாலே திரும்பி யெழுந்தருளி தென்திசைத் திருப்பதிகளையும் மங்களாசாஸநம் செய்தருளி மன்னனார் ஸந்நிதியிலே வந்து சேர்ந்து பகவா

பாகவத கைங்கர்ய நிர்வாஹத்தோடு அத்யாத்மசாஸ்த்ர ப்ரவசனங்களும் செய்துகொண்டிருந்தார்.

இப்படியிருக்கையில் அவ்விடத்திற்குத் திருநாராயணபுர ப்ராந்தத்தில் நின்றும் சில ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் வந்து மன்னனார் ஸன்னிதியில் தங்களுக்குத் தெரிந்த ஸ்தோத்ரங்களை யெல்லாம் அநுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில் நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழியில் ×ஆராவமுதே அடியேனுடலம்× என்கிற பதிகத்தையும் செவிக்கினிய இசையுடனே அநுஸந்தித்தார்கள். அதில் முடிவு பாசுரத்தில்× குழலில் மலியச்சொன்ன ஓராயிரத்துளிப்பத்தும்× என்று அவர்கள் அநுஸந்தித்ததைக் கேட்ட நாதமுனிகள், இப்படி ஆயிரம் பாசுரங்கள் அவதரித்திருப்பதாகத் தெரிந்ததனால் அந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை நோக்கி 'ஸ்வாமிகாள்! உங்களுக்கு ஆயிரம் பாசுரமும் முகபாடமாக வருமோ?' என்று கேட்டார். அவர்கள் ''இப் பத்துப்பாசுரந்தவிர வேறொரு பாசுரமும் அறியோம்'' என்றார்கள்,

அதற்குமேல் ''உங்கள் நாட்டில் இந்த ஸ்ரீகோசமாவது உண்டோ? ஆயிரமும் ஓதியிருப்பார் அவ்விடத்தில் ஆரேனுமுண்டோ?'' என்று நாதமுனிகள் கேட்க, அப்படியொன்றுமில்லை யென்று அவர்கள் விடை கூறிவிட்டு எம்பெருமானுடைய தீர்த்த ப்ரஸாதங்களை ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு வழியடைவே சென்றார்கள்.

அது முதலாக நாதமுனிகளுக்கு இரவும் பகலும் இதுவே சிந்தையாயிற்று ''குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன ஆயிரம்'' என்று செவிப்பட்டபடியாலே அந்த சடகோபர் [நம்மாழ்வார்] திருவவதரித்த குருகூரிலே சென்று விசாரித்தோமாகில் அங்கே கிடைக்கக் கூடுமென்று கருதி எம்பெருமானிடம்விடைபெற்று திருநகரிக்கு எழுந்தருளினார்.

அங்கே பொலிந்து நின்ற பிரானையும் நம்மாழ்வாரையும் ஸேவித்து நிற்கையில், ஸ்ரீமதுரகவிகளின் சிஷ்ய பரம்பரையிலே ஒருவரான ஸ்ரீபராங்குச தாஸரென்பவர் நேர்பட, அவரைத் தெண்டனிட்டுத் தாம் எழுந்தருளின கார்யத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து ''இவ்விடத்தில் ஆயிரமும் தெரிந்தவர்களுண்டோ? ஸ்ரீ கோசமாவது உண்டோ? என்று கேட்க, அதற்கு அவர் சொன்னதாவது;— ''திருவாய்மொழியும் மற்று

முண்டான திவ்யப்ரபந்தங்களும் பிரசாரமின்றி மறைந்து நெடுநாளாய் விட்டது; ஆனாலும் எங்கள் குலக்கொழுந்தான ஸ்ரீமதுரகவிகள் அருளிச் செய்த கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு என்னும் பிரபந்தமுண்டு; அதனை ஆழ்வார் திருமுன்பே ஆழ்வார் திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டு நியமத்துடன் பன்னீராயிரம் விசை ஜபித்தால் ஆழ்வார் ப்ரஸந்நராகி அருள் புரியக்கூடுமென்று கேட்டிருந்ததுண்டு'' என்றார்.

அதுகேட்ட நாதமுனிகள் திருவுள்ளம்தேறி ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கின மனத்தராய் அவரைத் திருவடி தொழுது ''ஸ்வாமிந்! அந்தக் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு பிரபந்தத்தை அடியேனுக்கு அநுக்ரஹித்தருள வேணும்'' என்று விநயமுடன் வேண்ட, அவரும் திருவுள்ளமுவந்து அவர்க்கு அந்தப் பிரபந்தத்தைப் பாடம்செய்வித்தார். இவரும் அதிகரித்துத் திருப்புளியாழ்வாரடியிலே நியமமுடன் பன்னீராயிரம் முறை அந்தப் பிரபந்தத்தை யநுஸந்தித்துத் தலைக்கட்டினவாறே இவரது ஆர்த்திக்கு இரங்கின நம்மாழ்வார் பெரிய பிராட்டியாருடைய கட்டளையினாலும் பரோக்ஷமாக ஸந்நிதிபண்ணி அசரீரிவாணி சொல்லுவது போல ''உமது அபிமதம் இன்னதென்று தெரிவிக்கவேணும்'' என்று சொல்ல நாதமுனிகள் ஆனந்தகண்ணீர்பெருக நின்று கூப்பிய கையராய் ''ஸ்வாமிந்! திருவாய்மொழி முதலிய திவ்யப்ரபந்தங்களை அடியேனுக்கு ப்ரஸாதித்தருள வேணும்'' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆழ்வாரும் பரமப்ரீதராய் அவர்க்கு திவ்யமான ஞானக்கண்ணைக் கொடுத்து ரஹஸ்யத்ரயத்தையும் நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தங்களையும் தர்சனத்தின் ஆழ்பொருள்களையும் அஷ்டாங்க யோக ரஹஸ்யத்தையும் யோகதசையிலே ப்ரஸாதித்தருளி அந்தர்த்தாநமாயினார்.

ஸ்ரீ வேதாந்த வாசிரியர் பணித்த ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தி யென்னும் ரஹஸ்யத்திலே – 'வேதாந்த ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு இந்த யுகாரம்பத்திலே ப்ரஹ்மநந்த்யாதிகளுக்குப் பின்பு நம்மாழ்வார் ப்ரவர்த்தகரானார்'' என்றும், ''இப்பரம்பரையாலும் ப்ராதுர்ப்பாவ விசேஷத்தாலும் நாதமுனிகளுக்கு நம்மாழ்வார் ஆசார்யரானார்'' என்றும் மேலே குருபரம்பரா ஸாரத்தில் —''இவ் வாசார்யர்களில்..........நாதமுனிகளுக்கு ஸ்ரீமதுரகவிகள் முதலாக வுண்டான ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையாலும் திருவாய்மொழி முகத்தாலும் யோகதசையிலே ஸாக்ஷாத்

க்ருதராயும் நம்மாழ்வார் ஆசார்யரானூர்'' என்றும் எழுதிவைத்துள்ளவை காண்க.

''வ்யோம்ந: பரஸ்தாத் ஸவிதம் ஸமேத்ய லக்ஷ்ம்யா நியோகாத் குருகாதிராஜ: ஸமந்த்ரரத்நத்வயமாஹ யஸ்மை நாதாய தஸ்மை முநயே நமோஸ்து!''.

என்கிற தனியனும் இங்கே அநுஸந்தேயம். இப்படி நம்மாழ்வார் பக்கலிலே ஸர்வஸ்வமும் லபிக்கப்பெற்ற நாதமுனிகள் ஸ்வதேசத்திற்கு மீண்டெழுந்தருளி திவ்யப்ரபந்தங்களைப் பலமுகமாகப் பரவச்செய்ய பகவந்நியமனம் பெற்று, தம்முடைய மருமக்களான கீழையகத் தாழ்வாரையும் மேலையகத்தாழ்வாரையும் அழைத்து ''ஆழ்வார் நம்மை விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணியருளி ப்ரஸாதித்த இந்த திவ்யப்ரபந்தங்களை இயலுமிசையுமாக்கவேணும்; திவ்யகானத்திலேயிட்டுப் பாடவேணும்'' என்று நியமித்து அப்படியே பரிசயம்செய்வித்து இத்தை லோகப்ரஸித்தமாக்கியருளினர், ... — — ...

ஒரு முக்கியமான வேண்டுகோள்

ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் என்னும் திருநாமத்தில் ஸ்ரீமந் என்கிற பதம் தற்காலம் ''ஸ்ரீமந் ஸ்ரீரங்கச்ரியம் அநுபத்ரவாம் அநுதிநம் ஸம்வர்த்தய'' என்கிற எம்பெருமானருடைய நித்யாநுஸந்தான ஸ்ரீஸூக்தியை நினைவூட்டுகிறது. ஸ்ரீரங்க ஸ்ரீக்கு ஏதாவது உபத்ரவம் வந்துகொண்டேயிருக்குமென்று தோன்றியே இந்த சுலோகம் இவ்விதமாகப் பணிக்கப்பட்டது. இந்த வாக்யத்தை திவ்ய தேசங்கள்தோறும் மடங்கள்தோறும் மாளிகைதோறும் அநுஸந்தித்துவருவது பல்லாயிரம் முறை தேறுமென்னத்தட்டில்லை. ஆயினும் ப்ரக்ருதம் விசேஷித்து ஸகல ஸ்வாமிகளும் இதை ஆவ்ருத்தி பண்ணவேணும்.

ஸ்ரீமந் ஸ்ரீரங்கச்ரியமநுபத்ரவாம்
அநுதிநம் ஸம்வர்த்தய!

அடியார்கள் வாழ
அரங்கநகர் வாழ!

ஸ்ரீரங்க ஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்!

சித்திரக் கவி யொன்று

—தி. அ. அனந்தாழ்வான்

திருமாலடியார்களின் திருவருட்டுணை கொண்டு ஸ்ரீமதுபயவே பத்ராதிப ஸ்வாமி விஷயமாகப் புனைந்த இவ் வெழுகூற்றிருக்கையை அவர்தம் திருவடிகளிற் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

ஒரு பேராழி இருங்கடல் வண்ணன்
ஒருவன் நல்லருளெனத் தோன்றினை ஒருமறை
இருநில மெங்கணும் பரப்பி மும்மத
வாரணமென விருந்தனையால் ஒருகுறை
ஒன்றலில் ஈருநற் குணத்தோய் மூவாப்
பெருமகன் நான்முகன் தாதைதாள் நன்னுள்
முப்புரிநூல் திகழ்ந் திருக்கவும் ஒன்றலர்
ஒன்றியே யோடவும் இரும்பனை நெஞ்சமும்
மூதறிவால் மிக வுருகவும் நான்மொழி
நூல்களான் அஞ்சிறைப் பிறவியை நால்வாய்
மூருசீ யமுனென இரியச் செய்திடும்
எம்மா வொருவ வெங்கைம் மாதுயர்கடி
ஒருமா தெய்வத் திருமலர்க் கண்ணின்
விஞ்சிய குருவருள் படைத்தோய் முக்கோல்
முனிவன் போற்றிடு நாலா யிரத்தினுள்
தனிப்புகழ் பெற்றுளிர் ஐயாற தன்பொருள்
ஐயந் திரிபற நானில முணர்கென
முந்நீர் வருநல் லமுதாய் வழங்கினை
இருக்கார் மொழியினை இனிதென இசைப்போய்
ஒருவர்தா முளரோ தின்றனை யொப்பவும்
ஒருங்கிருந் துறுத்து மூன் றவிரா வினைகளை
நாவலம் பெரிய தீவினில் வந்தவெம்
ஐயா! அறுத்தருள் உன்சீர் சாற்றுதற்கு
எழுதலும் எளியேன் தகைப்பே கேளாய்
அறுபதம் திகழ்ந்திடும் முகார விந்தமும்
அஞ்சுடராழி வெண்சங்கு நான்கழற்றும்

திருமுத்திரையுடன் இருந்தருள் தோற்றமும்
ஒருபுகலாம் பைங்கமல நல்லடியும்
அரும் பெருங் கேள்வி யமர் திருச் செவியும்
கருணையே பொழிதரு கமலக் கண்ணும்
பன்னிரு நாமமும் மின்னிடு மேனியும்
கரிதிருப் பெருவரை முகிலெனத் திகழும்
திருமால் திருவடிச் சேவையிலார்வமும்
மற்றவனடியவர் தம் திறத்தாகிய
அளப் பருமன்பும் வாழியர் வாழி
வானிழிந் தோங்கும் கங்கையிற் சிறந்து
தான்திகழ் பூந்தண் காவிரிக் கரையில்
தென்திருநாட்டுடன் வடநாடதுவும்
மண்டிய மதிளுடை யரங்கமா நகருள்
அரவணைப் பள்ளிகொள் அமலன் கோயிலில்
அருமையாய் விளங்கும் புன்னை நன்னீழலில்
அமர்ந்தினிதிருந்து பேராதரவுடனே
அருமருந்தெனக் கொள அரும்பொருள் சிந்தும்
முன்னைய குருவரர் யாவருமெல்லாம்
இன்றிங்கொப்பில தோருருக்கொண்டென
வந்தவெம்பெரும அருண்மதியெமக்கே.

(கருத்துச் சுருக்கம்) ஸ்ரீ ஸ்வாமியை முன்னிலைப் படுத்திக் கூறுவதாக அமைந்ததாமிது. அழிடங்கைப் பிரான் தன் தொல்லருளே உருக்கொண்டாற்போல நீ தோன்றினை! அஷ்ட திக்கஜாசார்யர்களுள் ஸ்ரீ ப்ரதிவாத பயங்கரமண்ணனின் வம்சத்துதித்த நீ த்ராவிடாம் நாயத்தை விபுலையான ப்ருத்வியெங்கும் பரப்பினுய்! குறையொன்றுமிலாதோய்! அடியவர்களாருயிரை ஈர்கின்ற குணங்களையுடையாய்! திருமால் திருவடியான நம்மாழ்வாருடைய திருநக்ஷத்ரமான விசாகத்தில் பூணுநூல் ஒளிவீசத் தோன்றிய தொன்றலே! (இங்குப் பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-8-1 பாசுர வ்யாக்யானத்திலுள்ள ஐதிஹ்யம் உணரற்பாற்று) பாஹ்யாந்தர சத்ருக்களை வெருட்டியோடச் செய்தனை நீ. இரும்பு போல்வலிய நெஞ்சமும் இறையிறையுருகும் வண்ணம் செய்தனை. தமிழ் வடமொழி தெலுங்கு மற்றும் ஹிந்தீ பாஷையிலமைந்த ஆயிரக்கணக்கான நினது

நூல்களால் கற்பார் தம் பிறவிப்பிணியை யொழித்தனே! மும்மூர்த்தி களுடைய அருளேக்கினும் விஞ்சிய ஆசார்யாநுக்ரஹம் பெற்றனே. எப்பெருமானார் மிகவும் ஈடுபட்ட திருப்பாவையின் ஆழ்பொருள்களைச் சொல்லாலும் எழுத்தாலும் உலகோர் உணரும் வண்ணம் செய்தனே! வேதபாரங்கதன் நீ. தன்னொப்பாரில்லண்ணல் நீ. உடலிற் புகுந்து வருத்தும் எம் வினைகளை யறுத்தற்பொருட்டு இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தில் வந்துதித்த நின் பெருமை புல்லியனான எளியேன் சொல்லும் தரத்ததன்றே. மந்த்ர ரத்நாநுஸந்தானத்தாலே ஸந்ததம் ஸ்புரிக்கும் நின்மதுரவதரமும் கோர ஸம்ஸார ஸாகர நிமக்நராணவரை அஹங்கார மமகாரமிவை வேர் முதல் மாய்த்து உத்தரிப்பிக்க உத்யோகித்திருக்கு மிருப்பும் அவ்விருப்பில் தோற்றவர்கள் பற்றிநிற்கவென விளங்கும் நினது சரண நளின யுகளமும் "கருத்ஸ்நம் அநேநபஹுதா ச்ருதம்" என்றுங்கு நல்லாசிரியர்பால் பல்கால் குனிந்து கேட்ட நின் திருக் குண்டலக் காதுகளும் க்ருபா நதி வெள்ளமிட்டோடுகின்ற விசால லோசநங்களும் த்வாதசோர்த்வ புண்ட்ரங்களுடன் திகழ் திருமேனியும், ஸ்ரீ ஹஸ்திசைலேச வரிவஸ்யை தன்னில் நீ கொண்ட பேரார்வமும் மற்றுமப்பெருமான் அடியார்கள் தங்கள் திறத்து நீ கொண்ட நிஸ்ஸீமப்ரேமமும் பல்லூழி வாழி! ஸகல பூர்வாசார்யர்களும் ஒரு திருமேனியை பரிக்ரஹித்தது போல் வந்துதித்த எம் ஸ்வாமியே! எமக்கருள்க!

